

(alweer) NIET TE WISSEN!

Tot spijt van de nietsontziende huisjesmelkers, de grootgrondbezitters, de (bouw-)promotoren des doods, de speculanten,... Tot spijt van hun politieke handlangers die vanuit hun burchten van verderf en wansmakelijk burgerlijk fatsoen de zuivering van de binnenstad verderzetten. Tot spijt van de vrolijk rondhuppelende 'verslaggever ter plaatse'. De pagina's twee en drie zijn bezet door hevig verzet. In the face; KRAKEN GAAT DOOR! All over the planet, maar ook IN LEUVEN, GEEL en ANTWERPEN!

"Verzet", zei u? Propaganda, voor Gandhi? Niet echt. Doelt u dan op het revolutionair potentieel van de "Een andere wereld is mogelijk"-beweging? Kom kom kameraad, un peu de sérieux! Maar samen kunnen we het; let's "Chénge the world!". Neen kameraadski, tegen goelag en moderne koelak; EEN ANDERE OORLOG IS MOGELIJK! Bevrijd uzelf en lees er meer over op pagina 4.

Ach, we krijgen er maar niet genoeg van. Bevrijd niet alleen uzelf, maar bevrijd uzelf én uw naasten! Wees lief voor elkander, "leven en laten leven"; daar draait het toch om in de anarchie. Maar voor elke fascist, een kist. En de vegan-fasco? Liefst doden dan dood! Relax, het zijn maar woorden. Heel stille dromen... Want wij strijden met liefde en vurige passie voor een betere wereld. Allez wij... Sommige dromersters gaan toch wel even op minder zachte manier wakker geschud moeten worden. Kameraden anarcho-syndicalisten e.a. 'ego'-isten, vandaag GEEN KONIJN OP HET MENU, MAAR VIER PAGINA'S DIEREN-BEVRIJDING! (lees van p tot p)

KRAAKNIEUWS

EEN ANDERE OORLOG IS MOGELIJK...

DIEREN-BEVRIJDING

**NUMMER 188
september 2004**

p. 1 Terug naar school

p. 2-3 Kraaknieuws

- AC de Molotov

- Villa Velo

- Anarchistisch Buurthuis 't Kievitje

p. 4 Geen vrede met de ruimtelijke kolonisering van het leven!

p. 5-6 Dierenbevrijding:

niet van nature links

p. 7-8 Alle dieren vrij! (deel 1)

p. 9-11 Vegan Deli-Corner & Anarchist Black Cross:

- Nog 3 jaar voor Thomas Meyer-Falk

- Steunoproep voor Antonio Ferreira

de Jesus, Portugese gevangene

- Nieuwe repressiegolf tegen Italiaanse anarchisten

p. 12 aNargenda & Info

Terug naar school... Vervloekt!

De laatste dagen van augustus tellen af. Onze ontworpen vrije tijd is niet buiten haar oevers getreden en bijgevolg doemt de eerste schooldag op. We kunnen onze vakantie-ervaringen delen en ontdekken dat we allemaal hetzelfde deden. Eén maand pompen of verzuipen in de hellepoel van een interim-job om vervolgens onvergetelijke gebeurtenissen op te kopen aan onvergeeflijke prijzen. Uiteindelijk belandden we allemaal op Rock Werchter, Salou, Pukkelpop, Ibiza en deden we daar op enkele details na allemaal hetzelfde: enkele dagen vergeten dat, na de georchestreerde vrije tijd, de ellende en de sleur ons terug opwachten...

Vanaf het eerste lesuur zullen we ontdekken dat niets anders is dan de vorige jaren. De gehate personages vooraan in de klas zullen er ons aan herinneren dat we hier zitten om even ongelukkig en gefrustreerd te worden als hen. Ze zullen ons opnieuw drijven met de dreigstok van mislukking, werkloosheid en miserie en als schapen zullen we ons opnieuw achter de schoolbanken schurken. Wat heeft het leven ons te bieden? Wat bieden onze meesters en juffen ons aan? De keuze tussen de onzekere ellende van de rebel en de zekere ellende van de loonslaaf? De zekerheid van merknamen en reclameleugens? En wat als we weigerden te kiezen uit die ellendige opties?

Ze zullen ons weer om de oren slaan met nutteloze kennis en regels. Ze zullen ons leren elkaar te verklikken en onze 'lastige' medeleerlingen te haten. Opnieuw zullen ze ons aan de vernederende puntselectie onderwerpen en ons van elkaar scheiden en weer bij elkaar voegen naar gelang het hen uitkomt. Als zwijnen zullen ze ons weer samendrijven in te kleine klaslokalen en ons bloed zal wederom koken van woede. Zelfs onze meest brave uitingen van walging (onze klederdracht, ons kapsel, ons klein verzet van enkelingen en groepen) zullen ze beantwoorden met vernederende preken van de directeur en straftijd. Ze zullen ons onderdompelen in dure woorden als tolerantie, discussie, respect en openheid; woorden die ze in al hun gedragingen ontkennen.

Wij hoeven de klasdiscussies over menselijke waardigheid niet zolang onze waardigheid dagelijks met de voeten getreden wordt! Wat moeten we met zedenpreken die haaks staan op alles wat er rondom ons gebeurt: zowel in de klas als in de wereld? Waarom leert men ons dan niet hun moraal? Waarom leert men ons niet dat de wereld onderverdeeld is in mensen die bevelen en mensen die gehoorzamen; dat enkel degenen die de hoogste punten scoren, de lakens zullen uitdelen en de anderen voor hen zullen moeten werken in ruil voor een consumentenloon en de eeuwige vrees voor ontslag; dat we in geen geval onze eigen kansen mogen verspelen door anderen te helpen; dat gehoorzaamheid de hoogste deugd is? Dan zouden ze ten minste de eerlijkheid in ere laten.

En wij? Hoelang zullen wij onze waardigheid nog laten vertrap-pelen? Welke levenskeuzes hebben wij nog in handen? We mogen nog het ene schoenmerk boven het andere verkiezen: het ene muziekgenre boven het andere: eventueel de ene inhoudsloze opinie boven de andere: we kiezen dit of dat parfum: lezen dit of dat blad dat ons zegt zo en niet zo te zijn... zijn wij meer dan een collectie producten? Levert de school meer af dan producten? Staan ook wij binnenkort in de etalage van de arbeidsmarkt?

Zussen en broers, laten we ons een enkel ogenblik afvragen wat onze echte verlangens zijn. De toekomst lacht niemand toe. Zelfs de 'geslaagden' zullen moeten leren leven met de ellende van deze wereld; met de stress van een managersbestaan en het sluipende besef dat zij als meesters van hun vroegere klasgenoten even harteloos zijn als de schoolmeesters die ze zo verfoeiden. Verlangen we werkelijk naar de vijfde rok die dit of dat andere gebrekkje beter wegmoffelt dan de andere vier? Willen we echt een voorgeprogrammeerd leven? Of willen we de hele reutemeteut AAN DIGGELEN SLAAN!?!

Zend uw straffe verhalen van schools verzet door aan De Nar. Publicatie verzekerd!

Zomer in een bourgeois-dorp

Autoritair-socialisten en de mesthoop van de kakapipitalistische dictatuur

De zomer bracht voor Leuven weinig nieuws onder de zon: een voortschrijdende autoritair-socialistische politiek die de poorten wagenwijd openstelt voor de plet-wals van het kapitaal. De machthebbers verliezen hun laatste camouflerende haren en weten hun weerzinwekkende gezicht beschermd door repressie.

De poot die burgertrut en schepen van ruimte-lijke ordening **Karin Brouwers** (1) plaatste onder een bouwvergunning voor winkelcentrum met luxe-appartementen bracht de ontruiming van het kraakpand AC de Molotov aan het rollen. De ex-kraker/sters van de Vaartkom vragen zich af door welke belangen Karin zich heeft laten leiden toen zij buiten alle wettelijke kaders om haar toestemming verleende aan de miljardair/officialle eigenaar van het pand. Op maandag 09 augustus werden de kraker/sters hoffelijk gewekt door een bulderende bobcat die de achterkoer op reed. Wat later begon het sloopbedrijf Stallaert onder politiebegeleiding de eerste muren van het gebouw dat weg moest te vernietigen. De politie speelde op bluf en probeerde de kraker/sters zonder bevelschrift het huis uit te dreigen. Zij lieten zich echter niet zomaar doen door de arrogantie van de machten (staat, kapitaal, gewapende arm der wet, media) die als gieren rond het gebouw neerstreken. In de kranten konden we achteraf lezen dat de politie de kraker/sters beschermde tegen de werkmannen van Stallaert. Twee dagen later gooiden de kraker/sters een barricade op de straat om een ontruiming tegen te gaan. Een deurwaarder arriveerde met het gerechtelijk oordeel dat er een dwangsom van 500 euro per persoon aanwezig in het gebouw per dag geëist werd. Toen was alles weer wettelijk en correct, de kakapipitalistische rechtsorde hersteld. De kraker/sters konden de politie nog even voor de gek houden door het gebouw te ontvluchten net voordat de troepen uit Brussel arriveerden. De kraker/sters bleven op vrije voeten, maar van het piratenpand aan de jachthaven blijft enkel nog een grote hoop brokstukken over. Maar een week later werd al een nieuw pand gekraakt aan de Diestsevest...

Ex-revolutionair en schepen **Jaak Brepoels** (2) tracht zijn asociaal huisvestingsbeleid nog steeds te verdoezelen met hypocriete sympathiebetuigingen aan de kraker/sters. Zo verklaarde hij in de Zondag van 22 augustus achter de kraker/sters van de reeds 5 jaar leegstaande woning aan de Diestsevest te staan. Ken je die flopmap van dat kleine machtige ventje wiens sympathie daags na de ontruiming van een kraakpand in de krant verschijnt? Politieke leugens en imago's, vertel ons eens iets nieuws. De waarheid? Het gekraakte pand Diestsevest 83 stonk voor de verandering weer eens naar macht en geld. Het was jarenlang de woonst van oud CVP-schepen Stani Duchesne geweest. Voorts stond het huis boordenvol antieke curiositeiten die veel centjes waard zijn in deze wereld. De eigenaars hadden beslist alles in onbruik te laten beschimmelen samen met het meubilair. De kraker/sters eisen dat Jaki Breedsmoel een hypocrisieloze verklaring aflegt voor de ontruimingen van de Open Poort (Brusselsestraat), AC de Molotov (Vaartkom) en de Diestsevest 83. Drie panden ontruimd in vier maanden tijd en nog steeds vriendelijk blijven lachen voor de camera. De rekening volgt...

Het keizerrijk Groot-Leuven (lees: het bourgeois-dorp Leuven) van de paranoïde burger-vader Tobback moet nog rijker en ordelijker, en dit geschiedt onder het wakende oog van talloze camera's en een steeds repressiever optredend politiecorps. De luxe-appartementen (die de vette mestgrond die ze nodig hebben vinden in het naar geld stinkende Leuven) beginnen de stad stilaan te overwoekeren en kraker/sters worden het politiebureau uitgeduwd met een stalen: *"Sprechen Sie Deutsch? Raus!"*.

1) Dezelfde die vorig schooljaar de reeds vier jaar gekraakte en bevrijde villa van het Opus Dei flateerde met het etiket 'stadskanker'. Wij zijn er van overtuigd dat zij heel erg opgelucht zou zijn moesten de kraker/sters van de Scha-penstraat ooit moeten plaats ruimen voor deze extreem-rechtse en stinkendrijke sekte.
2) Breedsmoels houdt van prestigieuze projecten (lees: hoge huurprijzen) die de afhankelijke bewoners van a-sociale huisvestingsblokken de stad uit pesten.

Geel kraakt: villa vélo

In de nacht van tien op elf augustus mocht er nog eens wat gebeuren in de stille Kempen. Deze keer geen actieplatform 'Te koop, te huur, te duur', maar wel een veel directere actie in de strijd rond huisvesting. Het Klein Verzet besloot tot kra-ken.

De meeste van het Klein Verzet hadden enkele jaren geleden al ervaring opgedaan door enkele appartementen boven een oud warenhuis 'den Alama' te kraken. Dat was de tijd van Theofiel de bosdebiel en het bleef toen bij een actiekraak. Deze keer zou het een woonkraak worden. Op het moment van dit schrijven zitten we er bijna drie weken.

De eerste dagen waren spannend: Barricaderen, bivakkeren, ons installeren, spandoeken hangen, opkuisen, onkruid wieden, gras maaien, pers, politie en eigenaar inlichten. Door al die dingen te doen kreeg de buurt een goede indruk. Meer zelf, tot op vandaag zijn de meeste van hen sympathisanten van ons. Nee, wij zijn geen junkies die een plaatsje gevonden hebben om te gebruiken en de boel af te breken. Het is duidelijk voor de buurt dat we het huis beter willen maken, willen beschermen en er sociaal-culturele activiteiten in laten doorgaan en terzelfder tijd de leegstand en de woningsnood aanklagen. Ondertussen hebben we er een buurtcafé en 2 volxkeukens opzitten, met telkens tussen de 50 en de 100 mensen.

En dat gaat ook allemaal. Het is een erg groot en mooi huis. Het is gebouwd rond 1925. De eerste familie die hier woonde was een bakkersfamilie met 15 kinderen. Later heeft dat voor 70 neven en nichten gezorgd. Op het topje van het huis staat een teken. Het is een mengeling van de letters H, G en B. Die stonden in die tijd voor Het Goede Brood. Dat vertelden de vroegere kinderen van het huis ons allemaal. Over elke kamer in de oude villa hadden ze wel een verhaal te vertellen en ze steunden ons volledig.

We hopen hier nog zo lang mogelijk te zitten. Van de eigenaar of de gerechtsdeurwaarder hebben we al lang niets meer gehoord. De lokale politie en burgemeester laten ons doen. Dus zolang proberen wij volxkeukens, buurtcafés, optredens, debatavonden,... te organiseren. Voor de rest kunnen we nog zeggen dat je altijd een kijkje kan komen nemen in onze villa vélo.

Adres:
Dokter van de Perrestraat 19
(vlak achter station Geel).

Je kan ons bereiken op:
kleinverzet@meanpeoplesuck.com
of 0485/39.69.51

Homes not domes
(AGATHOCLES)
Nice ancient buildings left to rot
Bought to make place for concrete blocks
Squat abandoned buildings now
'cause homelessness is still around
Capitalists don't give a fuck
They only wanna make another buck

De Kievit vecht terug!

Open brief van Anarchistisch Buurthuis 't Kievitje

De eerste open brief van de anarchistische bond antwerpen was het startschot voor de opbouw van een anarchistisch buurthuis in het leegstaande klooster in de Kievitbuurt. Wij wilden vanuit onze anarchistische principes een effectieve vrije dam opwerpen tegen het oprukkende kantoorland.

Nu staan we al bijna twee maanden verder...

Het concept van een 'anarchistisch buurthuis' kreeg de voorbije weken op verschillende manieren een invulling. Langs de ene kant organiseert de anarchistische bond antwerpen drie regelmatige activiteiten waarmee we proberen te bouwen aan een anarchistische samenleving. Elke dinsdag ontdekken mensen op de buurtkeuken opnieuw het nut en het plezier van samen koken, samen eten en samen afwassen. We ondervinden samen dat veganistisch (zonder dierlijke producten) koken best wel mogelijk is en dat er dus ook helemaal geen echte redenen zijn om dieren op te sluiten of te vermoorden. Op de buurtkeuken doorbreken we de sociale categorisering die ons opgelegd worden door de overheid door onszelf te organiseren op een basisdemocratische manier waar niemand wordt uitgesloten. De buurtkeuken is dan ook geen liefdadigheid die van boven (overheid, caritas, 'goedmenende' rijken) naar beneden (de uitgesloten en uitgebuitenen) gaat, maar eerder wederzijdse hulp en samenwerking: iedereen kan volgens eigen vermogens een steentje bijdragen. En dan komt de aap uit de mouw: uitgesloten, onderdrukt en uitgebuitenen hebben meer baat bij onderlinge samenwerking en zelfbeheer dan bij kleinerende en verdelende verzorging en liefdadigheid door de overheid.

Dit sluit trouwens perfect aan bij de tweede activiteit die de anarchistische bond antwerpen organiseert: de weggeefwinkel. In 'onze' kapitalistische maatschappij teren de rijken op kap van de rest. Met hun loonbriefjes, consumptiedwang, uitbuiting en uitsluiting proberen ze ons naar hun pijpen te doen dansen en voor hun profijt te doen werken. Werklozen, interimers, loonarbeiders, sans-papiers,... het kapitaal misbruikt ze allemaal! De weggeefwinkel probeert hier een antwoord op te bieden: iedereen geeft naar vermogen en neemt naar behoefte. Zo werken wij aan een effectieve herverdeling van de rijkdom en ondergraven we langzaam maar zeker de machtspiramide van het kapitalisme. Zonder parasiterende patronen en overheden kunnen wij veel beter in onze behoeften voorzien!

De derde activiteit is de wekelijkse infoactiviteit waar we kritische tegengeluiden aan bod laten komen in een maatschappij waar reclame, media en politici ons proberen te trainen in de aanvaarding van sociale ellende en onderdrukking. Zo weten maar heel weinig mensen dat er op dit moment moderne concentratiekampen bestaan, waar illegaal gemaakte worden opgesloten. Zo heeft nog niet iedereen door dat rijken leven op kap van de rest, dat de overheid er niet is om ons te helpen, dat de jacht op werklozen in feite een kruistocht van de multinationals is naar grotere winsten,... Daarom is het in deze tijden van massale misleiding noodzakelijk dat we tijd en plaats maken om onszelf écht te informeren, zonder misleiding van bovenaf, maar in vrijheid en vrijwilligheid.

Langs de andere kant vinden in het buurthuis ook activiteiten plaats die niet door de anarchistische bond antwerpen worden georganiseerd. Er waren culturele activiteiten zoals een ten-

toonstelling van teken- en schilderwerken en een volledige dag gewijd aan muziek, poëzie en beeldende kunst. Twee kunstenaars hebben ondertussen al een atelier betrokken in het gekraakte klooster. Ook informatieve en sociale activiteiten zoals rondleidingen door het gebouw en een wekelijkse experimentele tegendraadse bibliotheek, en op 29 augustus een heus kindernachtspel dragen bij tot de opbouw van het buurthuis.

Al die activiteiten hebben van een stadskanker een sociale ontmoetingsplaats gemaakt. Er is in de Kievitbuurt terug ruimte om elkaar te ontmoeten en te ontdekken, om zelf activiteiten in elkaar te steken en subversieve plannen uit te broeden, om te dromen en te handelen. Het is een ruimte die niet wordt gecontroleerd en gedictieerd door overheden, die niet draait omwille van commercie, die geen plaats laat aan racisme en seksisme. Het is een ruimte die functioneert op basis van vrijwilligheid, solidariteit en zelfbeheer. Kortom, een anarchistische ruimte.

Maar laten we ons ondanks al dat moois geen illusies koesteren. De bevolkingspolitiek die het Antwerpse stadsbestuur voert valt niet te stoppen met één tijdelijk succesje. Hun stadsmanagement met bedrieglijke woorden als 'sociale mix' en 'opwaardering van de wijk' wil van het centrum een commerciële glitterbuurt maken waar de rijken zich rustig kunnen wettelen in hun zelfgenoegzaam consumentisme en parasiterend bestaan. Alle andere mensen moeten naar de 'rafelige rand' van de stad verhuizen. De opkuis en uitzuivering van het Zuid was hun pilootproject, aan het Eilandje en de Kievitbuurt zijn ze volop bezig. Ons verzet zal daarom diepgaand, verstrekkend en duurzaam moeten zijn: wij verzetten ons niet alleen tegen de transformatie van de Kievitbuurt in een koud kantoorland, wij verzetten ons tegen het hele stadsmanagement!

In onze eerste open brief gaven we ons voornemen om actief met de buurt samen te werken te kennen. Verschillende buurtcomités hebben hun steun betuigd. Vele wijkbewoners en vooral de Buurtgroep Kievit zijn actief betrokken geraakt bij de opbouw van de vrije dam tegen oprukkend kantoorland. Na jarenlange misleiding en bedrog dachten de politici misschien dat het protest in de Kievitbuurt geneutraliseerd was. Toch lekker niet: het verzet en de samenwerking in de Kievitbuurt groeit elke dag! Bewijs daarvan is het groot buurtfeest op 28 augustus dat de anarchistische bond antwerpen samen met de Buurtgroep Kievit en een aantal wijkbewoners organiseert. Een feest van verzet en hopelijk een slag in het gezicht van de politici die dachten dat ze het protest gebroken hadden!

Onze eis die gedeeld wordt door verschillende buurtgroepen en wijkbewoners blijft staande: deze bezette ruimte moet een sociale functie krijgen en de grens vormen van het glazen en betonnen kantoorland. In september zou de officiële verkoop plaatsvinden. Eigendom of geen eigendom, het gebruiksrecht voor alle buurtbewoners van dit gebouw en tuin als vrije sociale ruimte gaat voor!

*anarchistische bond antwerpen
26 augustus 2004*

Anarchistisch Buurthuis 't Kievitje (Ploegstraat 25, A'pen, mail: aba@zelfbeheer.be):
Buurtkuiken: elke dinsdag om 14u koken, rond 18u eten.
Infoactiviteit: elke dinsdag rond 20u
Weggeefwinkel: elke weekdag van 14 tot 18u

Kievitplein: geen schijn van plein

In 1990 stelde de stad het dossier "Antwerpen, herwonnen stad" voor aan het publiek. Hieruit bleek de wil om de stad terug leefbaar te maken, met aandacht voor wonen, groen en mobiliteit, en zeker geen parkeergarages aan wat toen nog toekomst was: het nieuwe HST station.

In mei 2000 werd door het Nederlandse architectenbureau MVRDV aan de Kievitbuurt een plan voorgelegd met wat het noemde een gezonde mix van wonen, werken en ontspanning, met open ruimtes en plaats voor een park, een skatesteeg, een watervalterras, een basketveld, een zandbak enzovoort. Het stadsbestuur keurde de plannen goed.

Door buurtbewoners werd bezwaar geuit, omdat de woningen zouden vervangen worden door hoogbouw (8 à 12 verdiepingen). De tekening die MVRDV erbij maakte - hoogbouw waarop de davidster en een halve maan, met op de voorgrond een groot kruis - was een signaal van wat het zou worden: een kerkhof. De wijk is een mix van migrantengezinnen, joodse families en niet meer zo jonge eenpersoonsgezinnen. Het Urban I plan voor opwaardering van dergelijke wijken (met geld van Antwerpen, Vlaams Gewest en Europa), waarin de buurt was ingetekend, werd niet benut.

Drie jaar later kwam er een maquette van hoe het er zou uitzien: hoogbouw tot 17 verdiepingen. Weg was het plein en het gemengd karakter, weg basketveld en zandbak. Er komt een afgelegen parkje tussen spoorweg en hoogbouwblokken. Weg bekommernis om mobiliteit, publieke ruimte en architectuur. Er is geen ernstig mobiliteitsplan. Er komen grote ondergrondse parkeergarages. Uit de simulaties blijkt dat de toevoerassen verzadigd zijn. Dan maar de rijrichting van een paar straten omkeren, zodat het verkeer langs de nu rustige woonwijk Zurenborg weg kan.

Waarom heeft het Antwerpse stadsbestuur het initiatief uit handen gegeven?

Alcatel had laten verstaan dat het ruimte wilde in de stationsbuurt. Het plan werd herschreven op maat van de projectontwikkelaar en goedgekeurd door het Vlaams gewest, ondanks negatief advies van welstandscommissie, Antwerpse districtsbestuur, gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening, stadsbouwmeester en Vlaamse bouwmeester.

In juli 2002 al had de toenmalige schepen van ruimtelijke ordening een collegezitting verlaten uit onvrede met de toegevingen. Zij drukte de hoop uit dat massaal bezwaarschriften zouden worden ingediend, wat ook gebeurde, maar waarmee geen rekening werd gehouden. Het huidige bestuur erkent dit. Het beseft ook dat geen gehoor gegeven werd aan de adviseerende commissies, lagere overheden, stedenbouwkundigen en buurtcomités. Er wordt gesugereerd dat we er niets meer aan kunnen doen. Dat is geen verstandige houding.

We weigeren ons hierbij neer te leggen. Dit is een grootschalig bouwproject in het hart van Vlaanderen grootste stad. De site wordt gepromoot als een Europees visitekaartje voor Antwerpen. Dat wordt het niet met deze plannen.

Dit is te belangrijk om lichtzinnig over heen te gaan. Toen enkele Antwerpse politici vorig jaar relatief kleine misstappen begingen, was Vlaanderen te klein. Wanneer echter een stedenbouwkundige ingreep, waarvan Antwerpen nog lang de effecten zal voelen, vanuit verschillende hoeken bedolven wordt onder kritiek, reageert niemand. Wie neemt hier zijn verantwoordelijkheid?

Op korte termijn moeten inspanningen geleverd worden om te remediëren aan wat fout dreigt te lopen. Eén van de opties is het leegstaande Dominicanenklooster in de Ploegstraat te benutten voor activiteiten die de buurt ten goede komen, inplaats van het te verkopen om nog meer hoogbouw neer te poten. De krakers hebben ons deze mogelijkheid doen inzien. We zijn ze dankbaar.

-- wijkcomités Kievit, Zurenborg, Provinciestraat en den Dreihoeck, Verenig de Krachten en Straten-Generaal

kNerrig

LEUVEN- Twee mensen die lege flessen aan het vullen waren met water uit een kraan van de biermultinational Interbrew worden door een security-agent aan de politie uitgeleverd. De flikken nemen hun vingerafdrukken en foto's omdat zij de heiligheid van het eigendomsrecht aantastten. De vrije toegang tot water voor iedereen ligt veraf. Later lezen we in de krant: "Groeï Interbrew kent onverwachte dip.". Wij feliciteren de twee dieven en dromen vannacht over het internationale terroristennetwerk Al Aqua dat overal ter wereld Interbrews waterkranen opendraait.

-o0o-

NEDERLAND- Over terroristenge-sproken. De twee staatsgevaarlijke vrouwen die Minister van Integratie Verdonk verlekken met een vleugje ketchup zijn veroordeeld tot 11 dagen cel en het betalen van de rekening van Verdonks droogkuis. Met de actie klaagden zij het repressieve asielbeleid van de minister aan.

-o0o-

BRUSSEL- Minister van Justitie Laurette Onkelinx wil de straffen voor mensensmokkel gelijkstellen aan de straffen voor mensenhandel omdat er bij mensensmokkel "al veel meer dodelijke slachtoffers gevallen zijn dan bij mensenhandel". Wij vragen ons af wie de verantwoordelijken zijn van het fascistoïde beleid dat Europa in een verstikkend luchtledige verpakking perst en alles wat niet 'Europees' is deporteert. De razzia's gaan lustig verder. Deze zomer werden in Antwerpen 82 'illegale' prostitués opgepakt. 48 van hen kregen het bevel om het land onmiddellijk te verlaten en de anderen werden opgesloten. Patrick Dewael pleit overigens voor DNA-test bij familiehereniging en voorts is men bezig met het maken van elektronische paspoorten voor 'niet-Belgen' om vervalsingen van papieren tegen te gaan. Politiekers zijn ten alle tijden niet verantwoordelijk voor de beleidslachtoffers die dagelijks vallen...

-o0o-

LEUVEN- Bericht aan alle Leuvenaars die nog niet vervuld zijn van regionale trots: u wordt bestuurd door een uitzonderlijk hoogbegaafde bulldog. "Als die politiek correcte progressieven in 1998 de inzichten van vandaag hadden gehad over, bijvoorbeeld, het terugsturen van afgewezen asielzoekers met chartervliegtuigen, dan hadden we misschien toch één mensenleven kunnen sparen. Ja, ik zeg dat met zeer grote verbittering." Op 21 september 1998 werd de vluchteling Semira Adamu tijdens haar deportatie naar Nigeria vermoord door de rijkswacht die haar de adem ontnam met een kussen. Tobback tekende als minister van binnelandse zaken de krijtlijnen van het repressieve vluchtelingen beleid en is dus de rechtstreekse politieke verantwoordelijke voor deze moord. En wat meer is, Tobback riep zelf de -wegens racisme overgeplaatste- op om de klus definitief te klaren en zo geschiedde. Bestrijd hen met hun eigen middelen en slaap zacht...

Geen vrede met ruimtelijke kolonisering van het leven

Er hangt oorlog in de lucht

Aan de vooravond van het vierde oorlogsjaar sinds de val van de Tweelingtorens is overduidelijk gebleken dat er parallel en verweven met de economische globalisering een globaal militair project is gelanceerd om de digitale herstructurering van de wereldmarkt te realiseren. Deze wereldoorlog tegen het terrorisme lijkt een globale vestigingsoorlog te zijn waarin de krijgsheren van de wereldmarkt (1) de onbetwiste soevereiniteit van de monopolies buiten hun kernzones exporteren. Het is een privatiseringsoorlog die meer dan ooit tevoren wordt gestreden in interactiviteit met of door machines die de ruimte rondom de aarde in een onzichtbaar slagveld herschapen voor de controle over het vrije bewustzijn.

Tegenover de achtergrond van het zieltogende staatskapitalisme ontdekten Reagans sterrenkrijgers hoe ze via het misbruiken van de wetenschap uit de toenemende impasse van de industrialisering (2) konden geraken. Ondertussen heeft het kenniskapitalisme in de ons omringende ruimte een virtuele wereld geschapen waarin de grenzen van tijd en ruimte radikaal zijn doorbroken. Op korte tijd werd het cyberkapitaal in haar kernzones een virtuele macht wiens machines steeds verder zelfstandige gedachten of onrendabele lichaamsbewegingen opsporen die zich lenen voor automatisering. Zij die nog weigeren de heerschappij van de elektronische interventiemacht te erkennen, voelen zich temidden van een door de vijand geïnfecteerde ruimte als vissen in een uitdrogende rivierbedding. Een reeks monsterbedrijven heeft de ether rondom ons in een kolonisatiezone omgevormd waar ons onderbewustzijn het permanente doelwit is van digitale interventie. De toenemende stroom biopolitieke producten vormen de pijlers van een sinister ultracorporatisme dat de essentie vormt van de zichzelf verheerlijkende controlestaat. Het kenniskapitalisme is niets meer dan de digitale variant op de eeuwenoude kringloopproductie van het isolement. In de hedendaagse superwaren (3) lijkt de onteigening van het menselijk zintuiglijk vermogen een verschuiving in de machtsstructuur te verraden waarin het produktieregime zichzelf vereeuwigd in een leger machines. Het als beeld en taal vermomde kapitaal is er met de creatie van het cyberspektakel in geslaagd om de religieuze geesteswereld materieel te reconstrueren. De regisseurs van de illusie hebben hun atomiseringslogica ingebouwd in tastbare producten die hun eigenaars bevrijden van de noodzaak tot sociale contacten. In deze planetaire privatiseringsoorlog kunnen we dagelijks met onze geviseerde zintuigen in de ruimte rondom ons de dwang waarnemen waarmee steeds grotere delen van het leven worden onteigend om in het

automatiseringsproces te worden uitbesteed aan machines. In de automatisering van de samenleving wordt de diefstal van onze zelfstandigheid ons als een pakket diensten terug opgedrongen. De diensteneconomie van het kenniskapitalisme is niets anders dan de steeds verder schrijdende annexatie van het sociale bestaan ten dienste van de economie. Onder dwang onteigende levenservaringen worden als geestelijke goederen of diensten tot vervalste en vereenvormigde spektakels herleid.

Een andere oorlog is mogelijk

Enkel het organiseren van een in de werkelijkheid gegronde sociale guerrilla kan de toename van het aantal gedecentraliseerde oorlogen die de globalisering begeleiden weerstaan. Een eerste stap in de richting van effectief verzet schuilt in de erkenning van het feit dat we allen in grotere of kleinere mate afhankelijk zijn gemaakt van de elektronische superwaren. Wanneer mensen hun directe sociale communicatie ondergeschikt maken aan de macht van de gepersonaliseerde machinecommunicatie, getuigt dat van een internalisering van eerbied voor de vervreemdende aartsvijand. Aangezien vrijwel alle vormen van elektronische interactiviteit zichtbaar zijn voor de imperiale etherspiennen zullen rebellen erover moeten waken dat hun organisatie onzichtbaar of onherkenbaar is voor de ons omringende digitale macht.

Zoals doeltreffend verzet enkel gegrond kan zijn in de sociale realiteit zal het ook haar werking moeten baseren op de verenigende kracht van de menselijke communicatie indien ze de macht succesvol wil confronteren met een voortdurende verrassingsaanval tegen haar onbeschermbare infrastructuur. Bewust streven naar een afbouw van het gebruik en een collectivisering van het bezit kan ons op termijn bevrijden uit de afhankelijkheid van de producten van de macht.

Wanneer verzetskernen zich mentaal en fysiek bewapend hebben tegen het gevaar op elektronische infiltratie zullen ze in staat zijn tot een duurzame ontwikkeling van de sociale guerrilla. Het uitdeinende biotoop aan gedecentraliseerde controle- en consumptiemachines die de kennismetropolen overwoekeren, vormen als permanente antisociale interventiemacht een eindeloze reeks materiele doelwitten. De onaantastbaarheid van deze primaire interventielinie berust grotendeels in een door haar eigenaars geproduceerde illusie. De meest nietige en ordinare gebruiksvoorwerpen worden met een beetje lef en enkele seconden van onherkenbaarheid uiterst efficiënte wapens ter verdediging van de sociale autonomie en menselijke waardigheid. Dergelijk bevrijdend geweld tegen symbolen die de vervalsing van ons leven bewaken, veroorzaakt hoogstens wat

oponthoud bij de gebruiksters maar berokkent hun eigenaars wel gevoelige schade ! In deze strijd wordt menselijke affiniteit een natuurlijk wapen dat superieur is aan eender welk machinenetwerk of daarvan afhankelijke vervreemden. Beoefenaars van dit sociaal gemotiveerde vandalisme zullen er echter ten allen tijde moeten over waken dat de diversiteit en afwisseling van hun strijdvormen zich ontwikkelen op een wijze die elke recuperatie of misbruik ervan door de macht uitsluit. Als we onze machinejacht collectief onderbouwen met een kritisch zelfbewustzijn tegenover de producten van het productieregime kunnen we stap voor stap onze natuurlijke onafhankelijkheid van de vijand herstellen.

Net zoals men in de natuur slechts de rijkdom aan leven ziet indien men de tijd neemt om ervan te genieten, worden de bij structurele machinedefecten gestrandde gebruikersstromen uiteindelijk verplicht om alternatieven te ontwikkelen voor hun geautomatiseerd bestaansritueel. De werkelijke revolutie kan onmogelijk gedigitaliseerd worden net zoals de meest gesocialiseerde superwaren (3) uit de industrialisatie hun gebruikers enkel een gepersonaliseerde schijnbevrijding bracht die tegelijkertijd de scheidingsmacht over het sociale weefsel versterkte. Indien we de ontwikkeling van het kapitaal interpreteren als een eindeloos kolonisatieproces van sociale of natuurlijke realiteiten door atomisering kunnen we vaststellen dat de onmetelijke diversiteit van verzet daartegen zich regelmatig richtte tegen de infrastructuur van de kolonisiatiemacht. Zo werd de sluipmoord op het vrije nomadenbestaan van voorheen uitgesloten gemeenschappen geruime tijd weerstaan door aanvallen op de telegraaflijnen en spoorwegen die het land in stukken sneden en zo het fundament vormden voor de kolonisatie. In een gelijkaardige geest kan een strijd tegen de aardse fundamenteën van de huidige ruimtekolonisering de oprukkende ontmenselijkende destabiliseren. De monopolies op virtuele productie en verspreiding van vervalste gevoelens en behoeften als diepvrieswaren in functie van de economische ontwikkeling vormen een macht die van onze passiviteit en vervreemding afhankelijk zijn.

Laten we samen een start maken met het neerhalen van de plaatselijke infrastuctuur waarmee de sterrenkrijgers van de globalisering hun kwaadaardige illusie in de ruimte rondom ons ontwikkelen !

-- Mangas Colorados

1) Bush, Blair & Berlusconi

2) De cyclische overproductie, milieuvernietiging, duurzame grondstoffen en een geconcentreerd industrieel proletariaat bewust van haar macht dwong het kapitalisme om een ander dominant productieproces te ontwikkelen

3) zoals de auto, telefoon, televisie, computer,...

Dierenbevrijding: niet ‘van nature’ links

Inleiding bij dossier Dierenbevrijding

Sinds we met een nieuwe ploeg aan De Nar begonnen zijn in oktober vorig jaar is er nog steeds geen artikel verschenen over dierenbevrijding, nochtans een strijd die veel Narrenes nauw aan het hart ligt. We doen nu een poging tot compensatie door er meteen enkele lijvige artikels tegenaan te smijten...

In essentie is de anarchistische strijd een strijd tegen alle vormen van (niet-wederkerige) machtsrelaties. Voorbeelden hiervan zijn de macht van de staat over alle mensen die in het geografische gebied van deze staat leven, de macht van diegenen met geld tov diegenen zonder geld of de macht van mannen over vrouwen. De meeste van deze machtsrelaties zijn ook onder niet-anarchistenes onderwerp van discussie. Eén van de meest wijd verspreide blijft echter de machtsrelatie tussen menselijke dieren en niet-menselijke dieren. Moord, verkrachting, opsluiting, slavernij zijn verschillende uitingen van macht, uitgeoefend door mensen op mensen, die door een grote groep wordt afgekeurd, alhoewel ze nog steeds overal ter wereld bestaan. Nochtans blijven diezelfde vormen van macht, uitgeoefend door mensen op niet-menselijke dieren, de normaalste zaak van de wereld.

Dit verschil in houding kan verklaard worden door de wijd verspreide opvatting dat het menselijke dier verheven zou zijn boven de andere dieren. Vanuit de westerse traditie werd dit idee vooral in leven gehouden door de mythe dat God de mens zou uitverkoren hebben om te heersen over de andere dieren. Evolutietheoretici bewezen echter al bijna 2 eeuwen geleden dat de mens net zoals andere dieren geëvolueerd is en dat er geen fundamenteel verschil bestaat met andere dieren. Een ander idee, dat ook de evolutietheoretici overleefde, is dat de mens -in tegenstelling tot de andere dieren- een ziel zou hebben. René Descartes, een filosoof die leefde in de 17e E, trok dit door tot in zijn uiterste konsekwentie door te stellen dat niet-menselijke dieren louter machines zouden zijn. Hij en zijn vroeg-wetenschappelijke vrienden staan er om bekend dat ze dieren vastbonden om ze vervolgens zonder enige vorm van verdoving open te snijden en hun ingewanden te onderzoeken alsof het de mechanismes van een klok betrof. Het spartelen en krijsen van het dier verklaarden ze als geautomatiseerde reacties van een machine die met angst of pijn niets te maken hebben. Enige kritiek op deze praktijken verwierpen ze als projecties van de mens op de machinale wereld van het niet-menselijke dier.

Hoewel de letterlijke interpretatie van het christelijke scheppingsverhaal en de praktijken van Descartes ondertussen grotendeels geschiedenis zijn, is hun invloed op onze houding tegenover niet-menselijke dieren vandaag nauwelijks te onderschatten. De mens beschouwt zichzelf nog steeds als heerser over alle niet-menselijke dieren en vaak wordt een medeleven met de slachtoffers van dierenuitbuiting als projectie bestempeld. Nochtans is de angst, de stress en de pijn van niet-menselijke dieren, in tegenstelling tot bv in de plantenwereld, heel duidelijk waar te nemen en ook logisch te verklaren vanuit het feit dat de mens één afsplitsing is van dezelfde tak van de evolutie, namelijk die van de dierenwereld. Er bestaat helemaal geen god die ons als heerser verklaard heeft of ons als enige diersoort een ziel zou gegeven hebben. Er zijn dan ook altijd mensen geweest die de uitbuiting van dieren verwierpen. Pythagoras, Newton, Leonardo da Vinci, Michelangelo, Einstein zijn voorbeelden van bekende vegetariërs in de ge-

schiedenis. Minder bekend, maar ook vegetariër waren de feministes Mary Shelly, Alice Walker en Audre Lorde. Gedurende de 20e eeuw zijn er verschillende stromingen ontstaan die voor vegetarisme pleitten. Belangrijk hierbij is dat niet iedere stroming even goede redenen heeft om het gebruik van niet-menselijke dieren voor voedsel, kleding, enz. te verwerpen. Het zijn zij die vooral vanuit autoritaire perspectieven pleiten voor vegetarisme die het thema van de dierenbevrijding een gevaarlijk kantje hebben gegeven.

Peter Singer en het anti-speciesisme

In 1976 schreef de Australische utilitaristische (1) filosoof Peter Singer het boek “Animal Liberation”. Dit werk is één van de belangrijkste invloeden geweest voor het opkomen van de dierenbevrijdingsbewegingen in het Westen. Hij is diegene die de term ‘anti-speciesisme’, letterlijk ‘anti-soortdenken’, bekend gemaakt heeft. Hoewel het bestek van dit artikel geen volledige analyse van Singer toelaat, toch een kleine toelichting bij zijn voornaamste dwalingen.

De term ‘anti-speciesisme’ komt voort uit Singer’s theorie van de ‘concerning circles’. Hierbij stelt Singer de blanke man centraal en trekt hij cirkels rond die blanke man die aanduiden wie dezelfde consideratie verdient als hem. Zo stelt Singer dat door de strijd tegen racisme de niet-blanken een ethische cirkel zijn geworden. Daarrond trekt Singer een cirkel die de vrouwen een ethische status toekent. Nu is het volgens Singer -een onwrikbaar vooruitgangsdenkernog slechts kwestie van na de anti-racistische en de anti-seksistische cirkels de volgende cirkel te trekken, namelijk de ‘anti-speciesistische’ cirkel die ook de niet-menselijke dieren opneemt in de wereld van de ethiek. Volgens Singer is het dus allemaal slechts een kwestie van hoever de blanke man wil gaan in het toekennen van consideratie aan levende wezens die van hem verschillen. Tegelijk stelt hij met de cirkels een hiërarchie op van groepen die door de blanke man bevrijd kunnen worden. Het centraal stellen van de westerse wereld in het algemeen en de blanke man in het bijzonder is typerend voor Singer. Zijn theorieën staan dan ook bol van een liberale, burgerlijke woordenschat. De ethiek rond dieren wordt opgebouwd rond begrippen als ‘afweegbare belangen’, ‘morele agenten’, enz.

Ook de vergelijking tussen de strijd tegen racisme en die voor dierenbevrijding -anti-speciesisme in zijn terminologie- is problematisch. Singer neemt hierbij zonder moeite het woord

‘ras’ in de mond. Hiermee gaat hij totaal voorbij aan het feit dat mensenrassen slechts een racistische constructie zijn en helemaal niet bestaan, in tegenstelling tot bv gekweekte hondenrassen, of geslachten en diersoorten. Het in verband brengen van een onderscheid in ‘mensenrassen’ en ‘discriminatie op basis van soort’ brengt Singer in het gevaarlijke vaarwater van het nazisme, dat door de combinatie van een radicaal racisme en het toekennen van een ethische status aan niet-menselijke dieren er toe kwam om experimenten op bepaalde menselijke minderheidsgroepen uit te voeren ipv op dieren.

De ideologische verwantschap van Singer’s theorieën met het nazisme manifesteert zich nog duidelijker in Singer’s boeken rond zijn voornaamste vakgebied, namelijk de bio-ethiek. (2) In zijn boek “Practical Ethics” (1979) stelt Singer voor om een ethisch onderscheid te maken tussen ‘personen’ en ‘non-personen’. Vanuit zijn ‘anti-speciesistische’ overtuiging maakt hij geen verschil tussen menselijke en niet-menselijke dieren om de status van ‘persoon’ of ‘non-persoon’ toe te kennen aan een levend wezen. Singer’s criterium is de ‘kwaliteit van het leven’. Zij die (volgens Singer) niet in staat zijn om een ‘kwalitatief leven’ te leiden, zijn ‘non-personen’ en behoren niet tot zijn ‘concerning circles’.

Het grote probleem met dit criterium is dat het alles behalve objectief is. Wie bepaalt er wie een ‘kwalitatief leven’ leidt en wie niet? Hierbij spreidt Singer een grenzeloos vertrouwen ten toon in de normen en waarden van de Westerse middenklasse wereld. Mensen met het syndroom van Down (Mongooltjes in de volksmond) zouden volgens Singer tot de volgende dingen niet in staat zijn: “gitaar spelen, genieten van Science Fiction, een buitenlandse taal leren, met ons praten over de laatste Woodie Allen film, of een respectabele atleet, basketballer of tennisser zijn”. Een injectie dus voor iedereen die wellicht nooit zal kunnen voldoen aan de heersende kleinburgerlijke idealen over een zinvol of succesvol leven of die niet kan worden ingeschakeld in het kapitalistische productieproces.(3) Praktisch leidt Singer’s filosofie er inderdaad toe dat hij gaat pleiten voor abortus op of postnatale doding (4) van babies en euthanasie op oudere kinderen en volwassenen met het syndroom van Down, Spina Bifida (open rug) of hemofilie (bloedarmoede).

De theorie van de ‘personen’ en ‘non-personen’ komt daarmee niet alleen gevaarlijk dicht in de buurt van de ‘übermensen’ en ‘untermensen’ van de nazi’s, ze leidt in de praktijk ook tot gelijkaardige eugenetische (5) handelingen.

Het nazisme en dierenrechten

Naast het aspect ‘socialisme’ aan het nationaal-socialisme (6) heeft deze walgelijke ideologie nog een ander misbegrepen kantje: het belang van ecologie en dierenrechten of het “ecofascisme”.

Volgens de nazistische rassenleer, uitgewerkt door figuren als R. Steiner (7), is het ‘arische ras’ superieur aan ‘alle andere rassen’. Dit ingebeelde ‘ras’ zou afkomstig zijn uit Indië. Het is ook van daar dat het nazi-symbool, de swastika, afkomstig is. Indië heeft een hindoeïstische traditie waarin, naast het zeer autoritaire kastensysteem, het vereren van niet-menselijke dieren en een vegetarisch dieet een belangrijke plaats innemen. Een andere achtergrond waar het nazisme zich waarschijnlijk op geïnspireerd heeft is de biologisch-deterministische (8) ideologie rond vegetarisme die ontwikkeld werd door de activisten van de eerste vegetarische golf aan het begin van de 20e eeuw, die volledig bestond uit stinkend rijke bourgeois en wiens vegetarisme slechts een uiting was van een elitair zuiverheidsdenken dat hen toeliet zich verheven te voelen boven ‘ordinaire vleeseters’.

Nazi-Duitsland was in zijn tijd het regime met de strengste wetten rond dierenbescherming, met zeer gedetailleerde en concrete richtlijnen voor de interactie met dieren. Hitler zelf was geobsedeerd door dierenwelzijn, hij was vegetariër en tegenstander van vivisectie (9). Zijn luitenant Goebbels zei hierrond ooit: “De Führer is een overtuigde vegetariër, uit principe. Zijn argumenten zijn op een serieuze basis niet te weerleggen. Ze zijn totaal onbeantwoordbaar.” Andere vooraanstaande nazi’s zoals Rudolf Hess waren nog strictere vegetariërs, en de partij promootte rauw fruit en noten als het ideale dieet voor het ‘Duitse volk’, in de overtuiging dat het het ‘germaanse ras’ sterk zou maken. Himmler verbood de jacht en legde de hoogste rangen van de SS een vegetarisch dieet op, terwijl Goering experimenten op dieren verbood.

In de hiërarchie van de biologisch-deterministische nazi-ideologie en de daaraan verbonden rassenleer waren sommige mensen niet enkel ondergeschikt aan het ‘arische ras’, maar dus ook aan niet-menselijke dieren. Dit leidde ertoe dat in de concentratiekampen experimenten werden uitgevoerd op joden, homoseksuelen en gehandicapten. In deze context is het hoogst ongepast om de gruwelijkheden die in de moderne bio-industrie plaatsvinden te vergelijken met de holocaust en de concentratiekampen in Nazi-Duitsland, zoals spijtig genoeg nog maar al te vaak gebeurt in het dierenbevrijdingswereldje.

Een linkse dierenbevrijding

Al deze rechtse tot extreem-rechtse tendenzen ten spijt, bestaan er ook sterke (radicaal-)linkse argumenten om het gebruik van niet-menselijke dieren door de mens te verwerpen. De manier waarop de Westerse wereld niet-blanken en vrouwen sinds eeuwen onderdrukt aan de hand van het racistische en patriarchale dualisme (10) “cultuur vs natuur”, waarbij de mens (de blanke man) het ‘culturele’ zou vertegenwoordigen en het dier (de niet-blanke, de vrouw) het ‘natuurlijke’ zou vertegenwoordigen, heeft de anti-racistische en de feministische bewegingen er vaak toe geleid om, met de bedoeling zich af te bakenen van de wereld der dieren waar ze zolang mee zijn gelijk zijn gesteld als rechtvaardiging voor hun onderdrukking, zich zoveel

Een gehandicapte tijdens een protestactie tegen Peter Singer

protestactie georganiseerd door Princeton Students against Infanticide, actiegroep Not Dead Yet neemt deel

Dit is een pin van de ReichsTierschutzBund, de dierenbeschermingsorganisatie van de nazi's.

mogelijk te focussen op hun ‘culturele’ kant; wat in de praktijk betekende dat niet-blanken de ‘blanke’ waarden gingen overnemen en de vrouwen de ‘mannelijke’.

Vandaag heeft dit er zelfs toe geleid dat door het feit dat veel niet-blanken en vrouwen in de wereld van de blanke man geïntegreerd zijn, bij velen de indruk ontstaan is dat het racisme en het sexismen overwonnen zijn. Niets is echter minder waar! Het racistische en patriarchale ‘cultuur vs natuur’ denken bestaat nog steeds en slechts het radicaal doorbreken ervan kan soelaas brengen. We moeten leren inzien dat het ‘culturele’ onderdeel is van de ‘natuur’ en dat het ‘natuurlijke’ ‘cultuur’ voortbrengt. Niet enkel niet-menselijke dieren, maar ook mensen (blanken én niet-blanken, mannen én vrouwen) zijn onderdeel van de ‘natuur’, en langs de andere kant ontwikkelen zowel menselijke als niet-menselijke dieren vormen van cultuur. Dit erkennen van het ‘natuurlijk’ en tegelijkertijd ‘cultureel’ zijn van zowel mens als dier is niet te vergelijken met het rechtse biologisch-determinisme dat aan de hand van een ingebeelde ‘natuurnetwet’ bepaalt dat bepaalde gedragingen wél of niet ‘natuurlijk’ zouden zijn. Op die manier is het toekennen van een ethische status aan niet-menselijke dieren, in tegenstelling tot de ‘concerning circles’ theorie van Singer die dieren wil integreren in de wereld van de blanke man, juist een onderdeel van de aanval op de wereld van de blanke man die zich baseert op het dualiseren van cultuur en natuur.

Alhoewel de complexiteit en de gevaarlijkheid (ivm extreem-rechtse tendenzen) van het dierenbevrijdingsthema om een genuanceerde en ‘rationele’ argumentering vraagt, zijn ook sommige ‘emotionele’ beweegredenen om over te gaan tot het verwerpen van de uitbuiting van dieren gerechtvaardigd. Dit is trouwens inherent aan het doorbreken van de patriarchale dualismen. Wie kan er nog eerlijk zeggen dat zij of hij zelf het dier zou willen slachten dat later in de vorm van vlees op het bord moet verschijnen? Wie is er klaar om de kippen (zonder verdoving!) aan de ontsnavelings-apparaat te zetten zodat ze elkaar niet zouden verminken in de overvolle schuren? Koetjes in de wei zijn dan misschien wel schattig, maar wie vindt het even schattig om de koe te laten verkrachten door een dekstier opdat ze zwanger zou worden om melk te kunnen geven, laat staan om de kalfjes vlak na hun geboorte bij de moeder weg te halen en hen een goedkoop substituaat te geven voor de melk die hen wordt ontnomen voor menselijke consumptie? Uiteindelijk zijn dit allemaal wrede daden die we makkelijk zouden kunnen voorkomen.

Vegetarisme: een monster of een collectieve stap naar vrijheid?

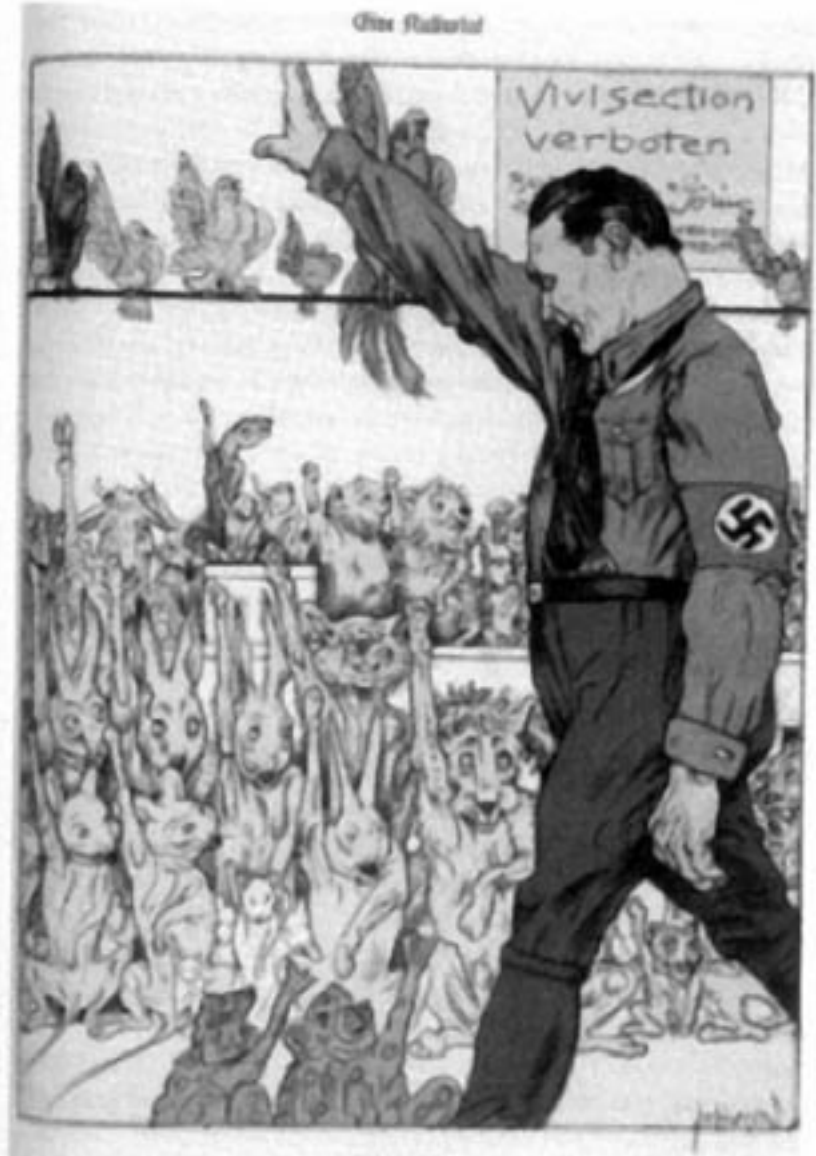
Zoals we gezien hebben zijn er een heel aantal rechtse tot extreem-rechtse argumenten aanwezig in het wereldje der vegetariërs. Het is uiterst belangrijk gezondheid en zuiverheid zoveel mogelijk uit te bannen uit het hedendaags mainstream discours rond vegetarisme. Naast het zieke idee van een ‘gezond ras’ bestaat er vandaag immers nog altijd een soort ‘eigen gezondheid eerst’ sfeertje in het populaire vegetarisme dat vaak gewoon een privilege is van de rijkere middenklasse om zich een betere gezondheid te kopen in de vorm van dure vegetarische producten uit de ‘natuurvoedingszaak’.

Dit gaat vaak hand in hand met de peperdure biologische producten die vaak ook slechts een privilege voor de rijken zijn. De prijzen in deze ‘natuurvoedingszaken’ zijn van die aard dat het enkel aan te raden valt er een bezoekje te brengen als het met de bedoeling is om de boel te plunderen. Het hele gedoe rond gezondheid dreigt trouwens steeds te vervallen in een extreem-rechts zuiverheidsdenken.

Eén van de grofste feiten aan de vegetarische luxe producten is het feit dat de hoge prijs slechts een resultaat is van de kapitalistische wetten van vraag en aanbod. Er bestaat een relatief grote groep mensen die een hoge prijs wil betalen voor producten met het etiket ‘vegetarisch’. De grondstoffen die voor deze producten gebruikt worden -voornamelijk soja, granen en groenten- zijn spot goedkoop in vergelijking met dierlijke producten. Dit laatste is ook logisch als je weet dat soja en granen voornamelijk gebruikt worden als voedsel voor dieren in de bio-industrie, die na het hele ‘verwerkingsproces’ in de vorm van dierlijke producten nog slechts een klein deel van hun voedingswaarde over hebben, soms tot 1/18 van de calorieën! De prijs van vlees is in het Westen enkel zo relatief laag omdat het zwaar gesubsidieerd wordt door de staat, een maatregel die voortkomt uit het ‘biefstukkensocialisme’ van de sociaal-democraten aan het begin van de 20e eeuw. Door de liberale naïeviteit van de consumenten van vegetarische luxe producten slagen de criminele producenten en de handelaars ervan koeienvoer te verkopen boven de prijs van een biefstuk. Dit is echter niet overal zo. In grote delen van de wereld zijn plantaardige producten zoals tofu, sojabrokken of groentenpaté dagelijks voedsel net omdat ze stukken goedkoper zijn dan dierlijke producten. Ook hier in het Westen vind je, vooral in migrantenbuurten, goedkope plantaardige producten.

Vegetariërs die hun vegetarisme als onderdeel zien van een ruimere (radicaal-)linkse strijd tegen kapitalisme, racisme en het patriachaat, zullen zich door de weigering om in plat individualistisch consumentisme te vervallen, hierin gesterkt voelen door hun vegetarisme collectief aan te pakken. Om te vermijden dat mensen in een schuldgevoel blijven steken omdat ze dit of dat productje met dierlijke ingrediënten nog eten, is het ook belangrijk om niet te vergeten dat de verantwoordelijkheid niet enkel bij het individu ligt, maar ook bij de maatschappij die het vaak moeilijk, soms onmogelijk maakt om 100% plantaardig te eten. Als de wil er echter is, dan is er door het collectief en solidair aan te pakken veel mogelijk. Getuige hiervan de volk-keukens waar samen veganistisch (dwz 100% plantaardig) gekookt wordt; de manier waarop sommige mensen die er naar streven om zo veel mogelijk veganistisch te eten proberen samen te koken, weetjes uitwisselen en zaken die je veganistisch niet aan een normale prijs kan vinden zelf klaarmaken en delen met anderen, enz.

Door alle vormen van uitbuiting en dominantie te blijven aanvallen zullen we op een mooie dag komen tot de bevrijding van alle levende wezens, menselijke en niet-menselijke. Alles moet vrij!

“Heil Göring!” The lab animals of Germany saluting Hermann Göring for his order barring vivisection. The Reichsmarschall, in August of 1933, announced an end to the “unbearable torture and suffering in animal experiments” and threatened to commit to concentration camps “those who still think they can treat animals as inanimate property.” Source: Kladderadatsch, September 3, 1933, with thanks to Phil Jenkins.

- 1) Het utilitarisme is een ethiek die zich bezig houdt met het meten, optellen en tegenover elkaar afmeten van belangen. Het algemene belang zou datgene zijn wat het grootste aantal mensen de grootste ‘hoeveelheid geluk’ zou brengen.
- 2) bio-ethiek: de ethiek die handelt over de biologische en de medische wetenschappen
- 3) geciteerd uit <http://www.gebladerte.nl/10817f50.htm>
- 4) post-nataal: na de geboorte
- 5) eugenetica: het manipuleren van menselijke genen door mensen met bepaalde kenmerken uit te sluiten van reproductie en anderen er toe aan te zetten
- 6) Zie artikel ‘Collaboratie van politiek en media met het Vlaams Blok’ in De Nar nr. 1xx
- 7) Rudolf Steiner: Vader van de antroposofie, een mystieke beweging die één van de voornaamste ideologische voorgangers was van het nazisme. Vandaag vooral bekend om zijn scholen die door hun ‘alternatief’ sfeertje spijtig genoeg nog al te vaak als ‘links’ worden beschouwd. Naast een poot in het onderwijs heeft de antroposofische beweging ook een plaats weten te veroveren in de voedingssector (biodynamische landbouw) en het bankwezen (Triodos).
- 8) Het biologisch-determinisme is de opvatting dat de mens en de niet-menselijke dieren door de natuur zijn getermineerd (vastgelegd) om een bepaald gedrag te vertonen dat als ‘natuurlijk’ wordt omschreven. Dit al dan niet ‘natuurlijk’ zijn wordt dan gebruikt als een vals argument om te oordelen.
- 9) Vivisectie: het levend opensnijden van dieren, meestal voor medisch-wetenschappelijk onderzoek
- 10) Een dualisme is een tegenstelling waarbij slechts 1 van de 2 tegengestelde zaken mogelijk is en niets er tussen of er buiten. Het patriachaat (de systematische overheersing van de man over de vrouw) bestaat uit talloze dualismen waarbij het één steeds ‘mannelijk’ is en het ander ‘vrouwelijk’. Voorbeelden zijn ‘mens vs dier’, ‘cultuur vs natuur’, ‘ratio vs emotie’, ‘geest vs lichaam’, ‘actief vs passief’, enz. Het finaal komaf maken met het patriachaat betekent dat deze dualismen, die samenhangen met de rollenpatronen, doorbroken worden en dat individuen onafhankelijk van hun geslachtsdelen hun eigen karakter uitbouwen, met waarden die meestal tussen de dualistische waardes in zullen liggen.

Voornaamste bronnen :

- Eric Krebbers:
 - * Dierenbevrijding en veganisme: niet “van nature” links. Ook de titel van dit stuk is hieruit overgenomen. ==> <http://www.gebladerte.nl/10388124.htm>
 - * profeet van het kapitalisme ==> <http://www.gebladerte.nl/10817f50.htm>
 - * Veganisme: een eeuwenoude mode ==> <http://www.gebladerte.nl/00504p29.htm>
- Peter Staudenmaier: Ambiguities of Animal Rights (<http://www.communalism.org>)
- Oliver Tolmein: The Case of Peter Singer: A liberal theorist of “euthanasia” and National Socialism ==> <http://www.savanne.ch/right-left-materials/tolmein-on-singer.html>
- Anonymous : Animal Rights: Devastate to Liberate or Devastatingly Liberal? <http://www.anarchosyndicalism.net/analysis/animal-liberation.htm>

Verder lezen:

- Barbara Noske: Huilen met de wolven. Uitgeverij Van genneep, 1988

Alle dieren vrij! -- deel 1

De pedofiele priesters van links

Met de reeks ‘Alle dieren vrij!’ hoop ik wat meer inhoud te kunnen geven aan een radicale anarchistische strijd, die hier en nu steeds meer terrein lijkt te moeten prijsgeven aan het dogma van de onontkoombare hiërarchie en van de overheersing van enkelen over velen. Met deze eerste bijdrage ‘De pedofiele priesters van links’ wil ik mij in eerste instantie richten tot zij die zich in hun strijd beroepen op de idealen van het anarchisme, op de idealen van vrijheid en gelijkheid, tot zij die pretenderen ten strijde te trekken tegen ‘god en heerser’. Net als de meeste ‘anarchistenes’ heb ik lak aan priesters en andere hoge heren, trek ik ten strijde tegen hun macht en tegen de erkenning van deze, maar het meest van al walg ik van de hypocrisie die bepaalde van deze heren aan de dag leggen. In die zin roepen anarcho-syndicalistische feestjes begeleid door vermoord konijn met pruimen of anarcho-primitivistisch geleuter over de man als jager gelijkaardige oprispingen bij mij op. Ik kan niet ontkennen dat het zuur steeds meer de bovenhand krijgt als ik aan de zijde strijd van deze heren die met gebalde vuist en gespleten tong de lof der vrijheid van allen bezingen, als ik de wansmakelijke proza lees van deze vendelzwaaiers van de hoop die lustig gebruik maken van de heersende machtsverhoudingen om hun morbide gewoontes te rechtvaardigen. Toch zal ik in de mate van het mogelijke één en ander trachten door te spoelen en een positief pleidooi pogen neer te zetten over de ondeelbaarheid van een anarchistische of radicaal linkse strijd en een streven naar veganisme.

Leven in anarchie

Laat me beginnen met wat meer uitleg te geven bij de begrippen anarchie en anarchisme. Deze worden immers vaak misbruikt door ‘anarchistenes’ en hun vijanden, maar vooral zelden nader verklaard. Letterlijk betekent het griekse woord ‘an-archie’ ‘niet-heersen’. Leven in anarchie, betekent dus het leven in een samenleving waarin niemand heerst of overheerst wordt, het verwijst naar een samenleving zonder onderdrukking, uitbuiting en uitsluiting. Een samenleving zonder god, noch meester. Een anarchistische samenleving is dus meer dan een samenleving zonder staat of zonder patronaat, het is een samenleving waarin alle individuen zich vrijelijk en maximaal kunnen ontplooiën. Opdat ook de samenleving zelf tot maximale bloei zou kunnen komen. Het anarchisme is de strijd die deze toestand van totale vrijheid nastreeft. Deze totale vrijheid, staat haaks op het liberale concept van vrijheid. Tot mijn grote spijt kan ik enkel vaststellen dat de liberale invulling van het begrip vrijheid ook steeds meer als een dogma is gaan ‘heersen’ in anarchistische geschriften, algemeen wordt dan gesteld:

“de vrijheid van de ene eindigt waar de vrijheid van de andere begint”. Dit laatste is echter een typisch dualistische (in competitie met anderen) en individualistische (los van anderen) invulling van het begrip vrijheid, dat gepropageerd wordt door de liberale moraal van onze burgerlijke samenleving, waarin schijnvrijheden tegenover elkaar komen te staan en tegenover elkaar afgewogen worden aan de hand van een aantal wetten en regeltjes.

In de anarchie daarentegen gaat de vrijheid van de ene hand in hand met de vrijheid van de andere en is (bijgevolg) de individuele vrijheid onlosmakelijk verbonden met de collectieve vrijheid. Zolang niet iedereen vrij is, zal er niemand echt vrij zijn. Deze vrijheid betekent ook het erkennen van een onuitputtelijke diversiteit aan individuen. Het anarchisme –de strijd voor een absolute collectieve en individuele vrijheid– is een radicaal links gegeven, in die zin dat zij de scheefgetrokken machtsverhoudingen tussen individuen onderling en de verschillende ideologische constructies, wetten en instituties die deze in standhouden, wenst te vernietigen, maar dat zij geen ‘a priori’s’ (theoretische constructies die voor gaan op de ervaring) aanvaardt over het zijn zelf. Het is door het streven zelf, dat we de onuitputtelijke mogelijkheden van de vrijheid, het individu en de collectiviteit zullen ontdekken. Dit alles lijkt mij te mooi en te realistisch om er niet meteen werk van te maken. Anarchistenes willen dan ook meteen alles, hier en nu. Dus ook in haar streven weigert ze een hiërarchie aan te brengen in zogenaamde deelstrijden (anti-racisme, anti-sexisme, anti-kapitalisme, ...). In tegenstelling tot marxisten –die de ‘hemel’ op aarde beloven na de voltooiing van de klassenstrijd– is de anarchistische bevrijdingsstrijd één en ondeelbaar. En zolang er heersers zijn, zullen er anarchistenes zijn, want er is geen strijd zo mooi als deze voor de vrijheid...

Veganisme en anarchisme

Het veganisme staat voor het streven naar een samenleving wars van elke vorm van onderdrukking en uitbuiting van niet-menselijke dieren. Het is een dagelijkse strijd om elk gebruik/misbruik van niet-menselijke dieren (in onze voeding, kledij, arbeid,...) tegen te gaan, als collectiviteit en als individu. Net als het anarchisme is het veganisme dus geen verre utopie, maar een concreet dagelijks streven. Een streven zonder dewelke het streven naar een leven in anarchie of een leven in vrijheid ontdaan wordt van elke zin. Het anarchisme duldt immers geen dualiteiten of radicale (oppositie-nele) breuken, het is daarentegen de radicale erkenning van de verbondenheid, de eenheid tussen mensen en andere dieren, tussen natuur en cultuur, tussen mannen en vrouwen, tussen blank en zwart, tussen geest en lichaam,... Dit alles niet als tegenwerping tegen de diversiteit, maar als garantie voor een ongebreidelde diversiteit en de erkenning van de gelijkheid in de diversiteit! Het ene sterft immers af zonder het andere.

Neem bijvoorbeeld het vaak gehoorde a priori: “De man is van nature een jager”. Deze ideologische constructie – want verre van verifieerbaar en alvast nietszeggend in het hier en nu– betekent niet alleen een inperking van de mogelijkheden van het ‘mannelijke’ individu, maar ook van het ‘vrouwelijke’ individu, het ‘hermafrodiete’ (tweeslachtige dieren, menselijk of niet) individu, het ‘niet-menselijke’ individu,... om

tot totale ontplooiing te komen en een beperking voor de ontwikkelingsmogelijkheden van de samenleving in haar geheel of collectiviteit. Dergelijke constructies staan dus haaks op het idee van de totale vrijheid in de anarchistische zin van het woord (of m.a.w. zoals uiteengezet onder het puntje ‘leven in anarchie’). Het is vanuit dit streven naar de totale vrijheid, dat het anarchisme –en bij uitbreiding elke oprechte radicaal linkse strijd– mijns insziens zich niet kan distantieren van een streven naar veganisme. Of laat mij het zo formuleren: ik heb vanuit anarchistisch perspectief nog nooit een zinnig argument gehoord tegen de strijd voor dierenbevrijding. Een streven dat ‘hier en nu’ tot zijn maximale consequenties doorgetrokken wordt, leidt tot een maximaal streven naar een veganistische levensstijl, zoals we ons ook niet verschuilen achter het kapitalisme om onze vrienden en vriendinnen in het zak te zetten of achter het sexisme om onze vriendinnen bijtijds eens bij te werken. In dit laatste verschilt de anarchistische praktijk duidelijk van de meeste andere linkse ‘denkrichtingen’.

‘Alle dieren vrij!’, lijkt mij het enige motto om tot een radicale vrijheid voor allen te kunnen komen. Dat menig dierenetend anarcho-syndicalist of aanhanger van een ‘aristocratisch anarchisme’ (sic) of autoritair linkse salon-revolutionair in de confrontatie met het idee van dierenbevrijding niet verder komt dan een platte scheldtirade en de meest klassieke rechtse tegenwerpingen bovenhaalt, zegt dan ook meer over hun perceptie van de anarchistische/radicaal linkse strijd dan over het veganistisch streven. In het heetst van de strijd blijkt algaauw dat veelal ook ‘vrouwen’, ‘kinderen’ en ‘gehandicapten’ het bij deze heren moeten ontgelden (de ruimte ontbreekt mij hier om dit met een aantal voorbeeldjes te staven, maar bij gelegenheid of op vraag...). De strijd tegen elke vorm van overheersing wordt voor eigen genot en gemak dan maar herleid tot de strijd tegen zij die ‘hen’ overheersen...

‘Anarchistische’ tegenwerpingen

Vermits ik niet zie waarom we vanuit een anarchistisch perspectief de strijd voor dierenbevrijding en het veganistisch streven niet zouden ondersteunen, lijkt het mij dat het aan de onderdrukkers, uitbuiters, moordenaars en verkrachters uit ‘eigen rangen’ is om hun gedrag –ook al hebben ze veelal enkele dienaars die voor hen aan de slachttafel staan–, maar meer nog hun streven naar een pseudo-vrije samenleving met een radicale breuk tussen men-

selijke en niet-menselijke dieren te verdedigen. Mij lijkt bovenstaande uiteenzetting over wat ik versta onder anarchisme, over het hoe en het wat van de anarchie en over de link met veganisme en dierenbevrijding te volstaan. Toch wil ik nog even ingaan op een aantal tegenwerpingen die veelal geventileerd worden in anarchistische of radicaal-linkse middens. Ik hoop verder één en ander van bovenstaande uiteenzetting verder in deze reeks uiteen te kunnen zetten. Hierbij denk ik aan de link tussen verschillende vormen van onderdrukking en de uitbuiting van niet-menselijke dieren, de geconstrueerde natuur-cultuur dualiteit, de mogelijkheden en beperkingen van de dierenbevrijdingsbeweging, dierproeven, antispeciesisme,... Bon, er is bitter weinig geschreven rond dierenbevrijding en anarchisme de laatste jaren, we zien dus wel waar we eindigen (ook dat is anarchie, niet waar?).

Waar ik in volgende artikels wellicht niet al te diep op zal ingaan is op reaxies zoals die zijn verschenen in het laatste nummer van het nederlandse axieblad Ravage. Nadat de perswoordvoerder van het DierenBevrijdingsFront SupportersGroep Erik de Gier er een pleidooi hield om de strijd voor dierenbevrijding als een volwaardig onderdeel te zien van een totaalstrijd tegen onderdrukking (Ravage # 9, 2 juli 2004, p10) werd deze van antwoord gediend door ene Ilja Faun in het stuk “Tien konijnen en een wortel” (Ravage # 10, 23 juli 2004, p16). Het brouwsel van Ilja staat symbool voor het niveau waarmee de meeste opposanten van het veganisme hun handelen en denken verdedigen, of ze nu van linkse (wat voor mij op zich dus een contradictie inhoudt) of van rechtse huize zijn. Vermits er met duizend en één a priori’s geslingerd wordt, lijkt mij een gedegen discussie vrij moeilijk en de link met een bevrijdende strijd ook ver zoek, maar ik wil hier gezien de actualiteitswaarde toch een aantal van Ilja’s mythes en constructies doorprikken.

Eerst en vooral wordt er gesteld dat anarchisme van alle tijden en culturen is en er dus nooit een absolute waarheid kan zijn. Ik wil wel, maar we strijden wel ‘hier en nu’ en geen haar op mijn kop die er aan denkt om morgen in Siberië ten strijde te trekken tegen de vele vormen van uitbuiting en onderdrukking aldaar, al zie ik niet waarom die meteen fundamenteel zouden verschillen van hier. Sta mij verder toch toe vooral solidair te zijn met die groepen die her en der dezelfde radicale strijd voor vrijheid aangaan. Sta mij ook toe om onderdrukking en uitbuiting zowel in naam van god (hoe deze zich ook laat noemen), als in naam van een cultuur verwer-

pelijk te vinden. De zeer beperkte reiservaring die ik heb, leert me immers wel dat veganisme veelal makkelijker haalbaar is dan bepaalde cultuurrelativistenes willen doen geloven, want ook het veganistisch streven is van alle tijden en overall. (Hier hoop ik in een later artikel nog op terug te kunnen komen, maar ook Eric Krebbers’ “Veganisme: een eeuwenoude mode” –terug te vinden in het archief van De Fabel van de illegaal, www.defabel.nl- ontkracht de mythe van het veganisme als westerse modegril.)

Om haar theorie te onderbouwen stelt Ilja nog “Ik kom zelden veganisten tegen bij de islamitische slagerij. Is dat soms omdat de Turkse uitbater een hekel heeft aan veganisten? Lijkt me niet.”. Neen, maar doet er ook niet toe of die slager nu islamitisch is of niet en welke nationaliteit de uitbater heeft, veganistenes hebben gewoon weinig te zoeken in een slagerij.

Even verder “(...)”, maar de grens van onze soort is een harde grens, veel harder dan de culturele verschillen tussen mensen onderling. Racisme komt niet voort uit een biologische behoefte, het eten van vlees, vis, insecten en dergelijke echter wel.” Als die grens zo hard is, moet deze stelling toch ook gemakkelijk hard te maken zijn. Maar niets... Te nemen of te laten.

Te laten dan maar, net zoals dat fabeltje over die biologische behoeften, dat bewijzen miljoenen veganistenes dagelijks, en dit op z’n minst reeds enkele duizenden jaren. “Uiteindelijk wil ik alleen wilde dieren eten, maar zolang ik de vaardigheden (boogschieten, spoorzoeken, ontweiden, etc) nog niet beheers, voldoet biologisch vlees.”, stelt Ilja verder nog. Ik zie absoluut niet in wat de biologische sector -met haar regeltjes en keurmerken- met vrijheid te maken heeft of het shoppen in de bioslager met boogschieten en spoorzoeken.

Dwalende jagersters

Volgens mij zijn wel meer would-be jagersters het spoor bijster, alleen spijtig voor de dieren die intussen hun bord sieren ter bevrediging van de fantasiën van deze moderne ‘overlever-

sters’. Verder heeft het artikel het vooral over de verwachtingen van niet-menselijke dieren, de natuurlijke rol van de mens, het verdwijnen van volkeren en landen, bespiegelingen over biodiversiteit en andere fraaie, maar niet meteen linkse –laat staan anarchistische-concepten. Wat ze waard zijn, krijgen we voorgeschoteld als Ilja terugkomt op de titel van deze onevenaarbare proza “Als er in het bos nog tien konijnen rondspringen, en er groeit nog maar één wortel, dan peuzel ik uit oogpunt van natuurlijke variatie eerst acht konijnen op.” Ik hou mij als de meeste anarchistenes liever niet bezig met onprettige en onrealistische gedachtenspelletjes. Wat de begroeiing betreft, lijkt het hier geschetste bos trouwens meer op een woestijn en ik durf te betwijfelen dat daar veel konijnen leven, laat staan dat Ilja er nog ooit haar spoor of dat van de konijnen zal terugvinden. Tot slot worden veganistenes nog eens vergeleken met fundamentalistische christenen, raar voor iemand die kwa realiteitszin niet moet onderdoen voor de paus. Vanuit het oogpunt van een anarchistische bevrijdingsstrijd lijkt mij dit alles klinkklare onzin, maar misschien heeft men bij de redactie van *Ravage* een bijzonder gevoel voor humor en publicatieruimte op overschot...

Alvorens af te ronden met een meer fundamentele anarchistische tegenwerping, wil ik ook nog even reageren op de –overigens voortreffelijke- column van Geert Waegemans (“Moet Kunnen!” in het eerste nummer van het nieuwe dierenrechtenmagazine wederom uit nederland; *Change*, p25). In dit stuk plaatst Geert, die zichzelf omschrijft als “anarchist en voormalig gevangen gezette dierenrechtenactivist”, terecht wat vraagtekens bij het concept “rechten”. Een concept dat naadloos aansluit bij een liberale perceptie van het begrip vrijheid (zie hoger) en waarop ik ongetwijfeld nog wel eens zal terugkomen. Minder gelukkig vind ik zijn waarschuwing “voor het superioriteitsdenken. En meer nog (...) voor diegenen die dierenrechten als een ‘zuiverheidsstrijd’ voor het individu” zien. Ik ben het met hem eens als hij stelt dat “(zulke) fascistische tendensen” (haakjes zijn van mij ter nuancering, nvda) ten sterkste vermeden en bestreden moeten worden. Maar het zou fout zijn om een radicale strijd voor dierenbevrijding en een volgehouden streven naar veganisme dat duidelijk ingebed zit in een radicale anarchistische of radicaal linkse strijd af te doen als een “zuiverheidsstrijd”. Het doet mij te zeer denken aan de retoriek van links reformistische, rechtse en reactionaire opiniemakers die het verzet tegen de onderdrukking met lede ogen moeten aanzien en geen argumenten meer vinden om hun doen en laten te rechtvaardigen. Als ze het bijvoorbeeld hebben over de vernietiging van vluchtelingenkampen of een radicale strijd voor de bewegingsvrijheid van allen.

Mensenstrijd

Een heikel punt wat betreft de anarchistische leer en het idee van dierenbevrijding is de vertegenwoordiging. De anarchistische strijd verdraagt geen vertegenwoordigsters en gaat er vanuit dat elkeen zich uiteindelijk enkel zelf kan ontdoen van de ketenen die hem/haar tot slaaf maken. Deze tegenwerping impliceert dat niet-menselijke dieren gedoemd zijn te leven in een positie van totale afhankelijkheid en zet ze op een lagere positie ten opzichte van de mens. Het zou echter fout zijn te stellen dat dieren zich niet zelf verzetten tegen hun uitbuiting en onderdrukking of erger nog dit –door de aard van het beestje- niet zouden kunnen of willen. Het lijdt geen twijfel dat de onderdrukkersters –zeker in het kapitalisme, waar de onderdrukking grotendeels gemechaniseerd en geautomatiseerd is- de zware middelen inzetten om maximaal profijt te halen uit niet-menselijke dieren. Maar het verzet tijdens fascistische dictaturen is ook van een andere aard, dan dat in tijden van

(parlementaire) democratie. Maar als het een troost mag zijn: verschillende niet-menselijke dieren lijken hun verzet te bekopen met hun leven, een beetje zoals menig menselijke slaaf (van weleer) of vluchteling.

Belangrijk in dit verzet lijkt mij dus de solidariteit met zij die onderdrukt worden, opdat zij een minimum aan mogelijkheden krijgen zichzelf te bevrijden. Als niemand de poorten van de gevangenissen of de kooien opent, lijkt het mij weinig anarchistisch of bevrijdend om te zitten spotten met het gebrek aan ‘zelf-red-zaamheid’ of zich te verschuilen achter een gebrekkig verzet. Anarchistenes die dit soort argumenten bezigen, lijken zich trouwens geen zorgen te maken om hun eigen verantwoordelijkheid als ‘(mede-)onderdrukkerster’. Geen heersers, slaat ook op de vrijgevochten blanke man(vrouw) die zijn medemens (-dier) onderdrukt. Met dit laatste doel ik op de individuele en collectieve strijd om zich te verzetten tegen de constructies en de dagelijkse verhoudingen die ons in staat stellen macht uit te oefenen over anderen, om zich te verzetten tegen de onderdrukkende positie waarin we zitten dankzij ons ‘man’-zijn, ons ‘volwassen’-zijn, ons ‘normaal’-zijn, ons ‘blank’-zijn, ons ‘mens’-zijn, ons ‘intelligent’-zijn,... Dierenbevrijding en veganisme heeft dus alles te maken met een ‘mensenstrijd’, voor een leven in de anarchie (zie hoger). Niemand kan vanuit anarchistisch perspectief in naam van de ‘dieren’ –menselijke of andere- spreken, maar nog minder kan hij/zij zich in naam van een gebrekkig (veruitwendigd) verzet, een andere (niet-menselijke) taal, andere gewoontes of welke autoritaire constructie dan ook, mede schuldig maken aan de bewuste en massale uitbuiting en onderdrukking van niet-menselijke dieren.

De mensenstrijd is een strijd om zich te bevrijden van een niet te verantwoorden barbaarsheid jegens niet-menselijke dieren, een barbaarsheid die in verschillende domeinen van ons dagelijks leven door een aantal (vaak tegengestelde) dogma’s in stand gehouden wordt. Natuurlijk zullen alle dieren zelf moeten bepalen hoe hun vrijheid eruit zal zien, maar dat ze veelal niet meer nodig hebben dan een op een kier openstaand poortje, bewijzen tal van bevrijdingsaxies. Dat koeien bijvoorbeeld niet altijd bereid zijn hun leven op het spel te zetten om uit een zwaar uitgeruste kooi te kunnen ontsnappen, zegt precies zoveel over de drang naar vrijheid van deze koeien, als de gehoorzaamheid van een geïsoleerde anarchiste tegenover een tiental zwaar gewapende flikken iets zegt over de drang naar vrijheid van de anarchiste in kwestie.

De individuele vrijheid zal collectief of zal niet zijn, zo ook de strijd om deze vrijheid te bewerkstelligen. En het zou fout zijn om zich in deze strijd te laten (mis-)leiden door de breuk- of scheidslijnen die onze onderdrukkersters hebben uitgezet. Solidariteit tussen dieren die op verschillende niveaus onderdrukt of uitgebuit worden of volledig uitgesloten zijn uit de samenleving en ageren tegen de

onderdrukkersters en de constructies die hen in het zadel houden, lijkt mij een goede deugd. Dierenbevrijdersters die daar geen oog voor hebben worden al gauw in het rechtse verdomhoekje gestoten, maar als aanhanger van het veganisme moet ik het wel steeds weer slikken en zwijgen als er op anarchistische happenings, bij vluchtelingenaxies,... vermoorde dieren worden voorgeschoteld. En owee, als je je dan ook maar een beetje verzet of anderen aanspreekt op hun hypocriete houding... Laten we ons niet langer verdelen en overheersen!

Go vegan

In de loop van deze artikelenreeks zal ik proberen terug te komen op verschillende aspecten van het veganistische streven en de dierenbevrijding, die in dit artikel onderbelicht bleven. Ik hoop alvast duidelijk gemaakt te hebben wat anarchisme voor mij betekent en waarom de anarchie zo nastrevenswaardig is. Leven in anarchie met alle dieren en met de ‘natuur’, dat is het doel en het middel. Het individueel en collectief (via bijvoorbeeld volxkeukens) streven naar een veganistische levenshouding is dus zeer zeker niet de ultieme strijd, maar het is wel een deel van een ondeelbaar geheel. Het is een poging om ‘hier en nu’ een deeltje van dat ideaal meteen om te zetten in de praktijk, zoals ik hoop ook in mijn ‘inter-menselijke’ relaties zoveel mogelijk van die anarchie in de praktijk om te zetten. Een uitzondering op deze regel maak ik met plezier voor individuen die bewust andere dieren –menselijk of niet- tot hun slaaf maken, onderdrukken, verkrachten, uitsluiten, uitbuiten,... Het veganisme, is dus net als het anarchisme een streven en zeker geen berusting in een verheven stadium van ‘mens-zijn’. Wie pretendeert full-time en ten volle in anarchie te kunnen leven of in totale harmonie met andere dieren komt gewoon best eens buiten. Anarchistenes die zich bewust afsluiten voor het leed van andere dieren en dat nog eens promoten via gruwelijke vreetfestijnen met balletjes in tomatensaus (het lijkt wel een slechte hollywood-film met hun tomatensaus) vinden in mij een virulent opposant en hun ijle theorieetjes over vrijheid en solidariteit laten mij koud.

De tocht naar vrijheid is een lange en moeilijke tocht, maar ze is bezaaid met wonderbaarlijke ontdekkingen. Diegene die zich hiervoor in zijn/haar morbide gelijk opsluit, sterft langzaam maar zeker af. Zo vergaat het ook vleesetersters die zich bewust afsluiten voor de pracht van een veganistisch streven... zij verzanden in hypocrisie. Erger dan de meest rabiate priesters, zijn zij de pedofiele priesters van het vrijheidsstreven.

-- Het ongedierte

Mensen die geïnteresseerd zijn in de volledige inhoud van één van de aangehaalde teksten uit de Ravage kunnen deze op eenvoudige vraag en tegen betaling van de portkosten toegestuurd krijgen. Of vraag ernaar in één van de vele infotheken. Ook de Column van Geert Waegemans uit het magazine Change stuur ik u op vraag graag door. Meer info via mail, post of telefoon (zie contactgegevens achteraan in dit nummer).

Gelezen in *Change*...

Naar aanleiding van een conferentie georganiseerd door de Canadese filosoof Kymlicka...

Op het aanmeldingsformulier konden de deelnemers van tevoren aangeven of ze een speciaal menu wilden. Zo ja, dan kon je invullen wat. Toen kwamen al die filosofen daar en waren er 3 dagen. Op de slotbijeenkomst nam Kymlicka als gastheer het woord. Hij merkte op dat er nogal wat geklaagd was over het eten, dat drie dagen lang veganistisch was geweest. Hij begreep de klachten niet zo want op de uitnodiging stond toch duidelijk dat de mensen die een speciaal dieet wilden dat konden aangeven. Dat vind ik prachtig. *Uit een interview met een hoogleraar ethiek. (“De veganist is het slechte geweten van de vegetariër”, Martin van Hees, p16-17)*

Thomas Meyer-Falk krijgt er nog 3 jaar bovenop

De Duitse anarchist en antifascist Thomas Meyer-Falk, die al jaren in isolatie zit opgesloten in Duitse gevangenissen voor een bankoverval, heeft er nog 3 jaar bij gekregen omdat hij zogezegd advocaten en politici bedreigd had. Hieronder de vertaling van zijn brief:

Op 13 Juli 2004 veroordeelde de rechtbank van Karlsruhe, voorgezeten door rechter Müller, mij tot 3 jaar en 3 maanden opsluiting meer, waarbij een veroordeling uit het jaar 2000 tot 2 jaar en 2 maanden cumulatief was (het einde van mijn straf schuift dus op tot 2013, daarna zou ik ter beschikking van de regering blijven).

Er was mij ten laste gelegd verschillende gevangenisadvocaten, maar ook politici per brief beledigd respectievelijk bedreigd te hebben. Ondermeer de Beierse minister van interne zaken Beckstein, de Baden-Württembergse minister van cultuur Schavan, de Hessische minister president Koch hadden klacht neergelegd. Zij voelden zich door uitspraken in mijn brieven

in de nabijheid van het fascisme geplaatst. Opmerkelijk aan het proces was onder andere dat de openbare aanklager tijdens de zitting, ene Officier van Justitie (Oberstaatsanwalt) Zimmermann, de aanklacht vertegenwoordigde, ofschoon hij in de aanklacht als slachtoffer van de beledigingen opgevoerd werd. Enige dagen voor de procesdatum kreeg ik het bezoek van een gerechtsdokter van de universiteit van Tübingen, om mijn geschiktheid voor het proces te onderzoeken. Hij schreef mij een goede lichamelijke en geestelijke gezondheid toe, maar adviseerde toch dat wegens het verminderde concentratievermogen door de lange eenzame opsluiting na 90 min. telkens 15 min. pauze te houden.

Ook moet de mijns inziens mensonwaardige manier waarop ik voorgeleid werd vermeld worden: zonder mij dat op voorhand mee te delen, werd mij verboden in eigen kleren naar het proces te komen. In de kelder van de gevangenis werd ik, door paramilitair uitzienende veiligheidsagenten onder bedreiging van onmiddellijk gebruik van geweld, bevolen mij uit te kleden, te bukken, mijn billen te spreiden, balzak op te heffen, zodat ik onwillekeurig herinnerd werd aan de berichten uit Irak over de behandeling van de gevangenen in de beruchte Abu Ghraib gevangenis.

Aangezien ik in isolatie zit, men mij en mijn cel dagelijks doorzoekt, is het hoogst onwaarschijnlijk dat ik enigerlei gevaarlijke wapens bij mij zou hebben... Dan moest ik gevangenis kleren aantrekken en werd ik geboeid! Eindelijk werd mij de betekenis van het begrip „handtas“ onthuld; nadat men de handen in pijnlijke positie (verdraaid,

handrug tegen handrug) geketend had, werden ze verpakt in een soort plastic- of nylonzak. Dan werd die zak met snoeren vastgesloten en om mijn polsen werden verschillende lagen tape bevestigd zodat ik die niet kon bewegen. Daarop bond men de zak met een gordel rond mijn buik. Daarbij nog voetkettingen en zo ingesnoerd deelde een veiligheidsagent me mee dat zij van hun schietwapens gebruik zouden maken, moest ik trachten te vluchten (of zij vreesden dat ik als een haas zou weghuppelen, weet ik niet).

Dit proces heeft er zeker niet toe bijgedragen indruk op mij te maken of mij de zin van dit strafrechts-/strafuitvoeringssysteem te verduidelijken, eerder versterkt het mij in mijn (politieke) overtuiging dat de noodzaak bestaat onverzoenlijk en zonder valse compromissen voor een vrije en menselijke samenlevingsvorm op te komen. In een imperialistische-kapitalistische maatschappij zijn vrijheid en menselijkheid echter niet te verwakkelijken!

Thomas Meyer-Falk,
c/o JVA- Z.3117
Schonbornstr. 32 - D-76646 Bruchsal
Germany

vertaling: ABC Gent
12 November is Internationale solidariteitsdag met Thomas Meyer-Falk !
Meer nieuws later.
http://www.geocities.com/abc_gent

Thomas heeft een nieuwe internet homepage, info in Engels en Duits:
www.freedom-for-thomas.de

VERENIGDE STATEN- Gelukkig sterven er ook nog klootzakken. In het lijstje van de gelukkige doden plaatsen we deze keer Charles Sweeney, de piloot die de atoombom op Nagasaki dropte. Met een simpele druk op een knopje vermoordde de toemalige 25-jarige in één klap 70.000 mensen. Ook bij de aanval op Hiroshima was hij betrokken. Tot aan zijn dood heeft hij het gebruik van de atoombom blijven verdedigen met argumenten als “Ik wou gewoon dat de oorlog voorbij was zodat we terug huiswaarts konden keren naar onze geliefden.”

-o0o-

CHILI- Pinochet daarentegen is herren! De half-dode ex-Chileense dictator die onschendbaar werd gesteld omwille van zijn kritieke medische toestand dook plots doodleuk en springlevend op in een TV-programma. Na dit opgemerkt optreden werd zijn onschendbaarheid. Hij zal dan uiteindelijk toch kunnen deelnemen aan zijn veroordelingsproces. Amen...

-o0o-

VATICAN- Het Vaticaan scoort weer eens bijzonder hoog op de schaal van het promoten der ongelijkheid. Zo werd er een nieuw document opgesteld waarin geschreven staat dat men vrouwen dient te respecteren en dat zij op de werkvloer over dezelfde rechten als mannen beschikken. Toch dient men vooral de onderlinge verschillen tussen de twee seksen te erkennen en te prijzen. Het feminisme heeft al genoeg leed veroorzaakt door het traditionele gezin te bedreigen en de weg voor homoseksuele relaties te banen. Stel je eens voor dat mannen die koken, vrouwen die hun mond open doen en verliefd worden op iemand van hetzelfde geslacht niet meer als freaks beschouwd zouden worden...

-o0o-

AMSTERDAM- Niet getreurd, we hebben ook nog goed nieuws voor u. Amsterdamse kraker/sters hebben hun intrek genomen in een leegstaand gebouw dat een studentenresidentie van het Opus Dei zou moeten worden. Zo veel macht, maar kraker/sters zijn een moeilijk uitroeibaar gespuis...

-o0o-

TEXAS- De Texaanse wetten ter represie van de sodomie verbieden het beruik van dildo's in penisvorm voor plezierig gebruik. Wie zich er één wil aanschaffen moet eerst bewijzen dat hij/zij leerkracht is. Wapens daarentegen kunnen het best in ieders bezit zijn. Amerika onder God en de liefdesboodschap is goed begrepen: make war, not love! Ondertussen maakt het hoofd van de kerk zelf van elke dildo een vibrator, kwestie van energiebesparing zeker ?

VEGAN DELI-CORNER

Hot Tortilla:

(voor ongeveer 2 personen)

ingrediënten:

- 150 gram gezeefde kekermeel (de keker wordt ook wel kikkererwt (of channa) genoemd)
- 1 dikke ui
- 6-tal champignons
- 1/4 courgette
- 3-tal dikke tomaten
- 200 ml ongezoete sojamelk
- 150 ml water
- 2 theelepels harissa
- een weinig olijfolie
- kruiden naar smaak met: pili-pili, hot curry, origano, basilicum, lookpoeder of vers gesnipperde look, peper en zout

bereiding:

- 1) Snij de groenten fijn en hou ze even gescheiden. Laat de tomaten bij voorkeur iets groffer. Zet een diepe of grote pan op het vuur –met een degelijke anti-aanbaklaag- en verhit de olijfolie op een zacht vuur.
- 2) Stoof de ui tot deze lichtjes begint te ‘verglazen’ en voeg vervolgens de stukjes courgette en -iets later- champignons toe. Laat even op een zacht vuurtje staan en roer regelmatig.
- 3) Doe de gezeefde kekermeel in een kom , samen met het water, de sojamelk, de harissa en de kruiden en meng het geheel tot een vloeibaar beslag. Gebruik voldoende kruiden!
- 4) Voeg de blokjes tomaat bij de andere groenten en laat even verder stoven tot de courgette gaar is. Tot slot moet je nog enkel het geheel overgieten met je beslag en even goed laten doorbakken. Roer regelmatig eens door om het aanbranden te vermijden en haal na enkele minuutjes van het vuur.
- 5) Dien op met een pittig vegan (tomaten-)sausje, een stukje zuurdesembrood en wat rauwe groentjes overgoten met olijfolie.

of dien op met

Tzatziki:

ingrediënten:

- 500 gram sojayoghurt
- een flinke komkommer
- olijfolie
- (vers) citroensap
- kruiden naar smaak met: massa's vers gesnipperde look, peper en zout

bereiding:

- 1) Snij de komkommer in de lengte in vier en leg hem met de binnenkant op keukenpapier. Laat even rusten, zodanig dat het een groot deel van het vocht uit de komkommer getrokken is. Snij de komkommer vervolgens in heel fijne stukje. (Ik zeg het niet vaak, maar hier is het motto: “hoe fijner, hoe beter!”.)
- 2) Giet de sojayoghurt in een kom, samen met de komkommer en de look. Voeg tot slot en naar smaak een weinig olijfolie en citroensap toe. Afkruiden doe je met peper en zout. Zet indien mogelijk in een koelruimte alvorens op te dienen.
- 3) Tzatziki is een lekkernij als sausje bij een slaatje, een broodje friet, falafel,... of gewoon als broodsmearsel op een lekker sneetje eigenbakken brood.

Met de hot tortilla heb je een stevige hap en kun je er weer even tegenaan en met de tzatziki zet je elke bekrompen en bloeddorstige culinair barbaar voor schut!

Smakelijk en laat ze leven, het ongedierte in de keuken.

ps: Vergeet nooit dat er maar één gouden regel is in de keuken; niks moet, alles kan! Varieer dus naar hartelust, maar experimenteer misschien vooral als je geen hongerigen op bezoek hebt. (Noot van een ervaringsdeskundige in het culinair experimenteren.)

KNarrieg

BRUSSEL- Terwijl Europa tevreden is wanneer de uitstoot van de gassen die aan de basis liggen van de opwarming van het klimaat tussen 2001 en 2002 met een half procent gedaald is, zijn meer dan 10 miljoen inwoners van India, Nepal en Bangladesh dakloos geworden en vielen er reeds 290 doden door de ergste overstromingen “in mensenheugnis”. De opwarming van het zeewater heeft er in het laatste jaar voor gezorgd dat het zeeplankton duizend kilometer noordwaarts moest trekken. De planeet warmt op, de poolkappen smelten, maar vrees niet want de technologie komt ons allemaal redden. Er bestaan immers inmiddels ook auto’s die onder water kunnen rijden.

-o0o-

BELGIË- Uit een onderzoek uitgevoerd in Wallonië blijkt dat, indien de opkomstplicht zou afgelast worden zo’n 25% van de stemgerechtigden nooit meer naar de stembus zou trekken. Waar wachten ze nog op? Minder leuk nieuws; vooral vrouwen zonder arbeidsovereenkomst zouden thuisblijven. “Schat, wat staat er op het menu?”

-o0o-

BELGIË- Na z’n vrije val tijdens de laatste regionale verkiezingen, is het serieus gaan rommelen binnen de MR (Mouvement Reformateur). Laatste wapenfeit; een verbiddelijke strijd voor het voorzitterschap. Charles Michel -le fils à papa- werd reeds langer getipt als de doodgeverfde opvolger van zijn vader Louis Michel, vooral dan door die laatste zelf. Nu deze laatste echter een veilig onderkomen heeft gevonden als Europees commissaris, komen de oude krokodillen weer tot leven. De kansen op succes van Charles lijken met de dag kleiner te worden. Het is immers een slecht bewaard geheim dat Charles binnen eigen rangen bekend staat als “leeghoofd”, “pluimgewicht”, “le fils à...”. Partijpolitiek, een kwestie van engagement.

-o0o-

BELGIË- Na de gasramp nabij Ath, die intussen reeds meer dan 20 dodelijke slachtoffers eiste, is de carousel om de verantwoordelijken aan te duiden op hol geslagen. De Waalse regering belooft de slachtoffer/sters dat er spoedig schot in de zaak zal komen, de getroffen bedrijven krijgen intussen wel al 2,5 miljoen euros toegeschoven.

-o0o-

BELGIË- Er is hoop! Terwijl er in 2002 nog maar 11 flikken kozen om waardig uit het leven te stappen, waren dat er in 2003 al 20. Met een gemiddelde van 52 zelfdodingen per 100.000 personen verslaan ze ruimschoots het Belgisch gemiddelde dat op 21,4 ligt. En deze koppositie zal nog niet zo snel bedreigd worden, nu de Anarchistische Bond besloot de zelfhulpgroep voor flikken ‘Er is leven na de dood!’ op te richten.

Steunoproep voor Antonio Ferreira de Jesus, Portugese gevangene

Antonio Ferreira de Jesus, 63 jaar, komt uit een arme familie en heeft van kinds af aan gedwongen veel miserie ondergaan en geleden onder deze samenleving gebaseerd op uitbuiting en onderdrukking.

In zijn rebellie tegen sociaal onrecht wordt hij op 17-jarige leeftijd in de gevangenis gegooid door het toenmalige fascistische regime in Portugal. Jarenlang was hij slachtoffer van de gruwelijkheden in de gevangenis, maar hij nam ook tijd om te lezen en te studeren, en een groter bewustzijn over hemzelf en de buitenwereld te ontwikkelen.

Nadat hij eindelijk vrijgekomen was, werd hij vervolgens nog drie keer opnieuw opgesloten door de fascistische staat, en uiteindelijk ook door de ‘democratische’ staat.

Wanneer het bewustzijn van eigenwaarde groter is dan de angst voor de repressie van de heersende klasse, kan het individu niet worden gestopt. En soms gaat de revolutie tot de uiterste consequenties.

De zwaarste misdrijven waarvoor hij veroordeeld werd, zijn berovingen van de rijken en een aanslag op het internaat van Leiria, nadat hij er meerdere jaren van zijn leven opgesloten had gezeten. De laatste veroordeling, zonder bewijs en gekenmerkt door ongebruikelijke procedures en schendingen van de procedurele garanties, liep hij op in een rechtzaak over de ontvoering een heroinedealer.

Antonio heeft 40 jaar in de gevangenis doorgebracht, een leven meer binnen dan buiten de gevangensmuren, en wordt door de DGSP (Algemene Directie van het Gevangeniswezen) beschouwd als een van de meest gevaarlijke gevangenen van Portugal. Gevaarlijk omdat hij niet buigt voor het systeem, gevaarlijk omdat hij zijn eigenwaarde verdedigt, gevaarlijk omdat hij nooit zijn onverschrokken en confronterende stem dempt, de orde van het systeem verstoort, gevaarlijk omdat hij solidair is met zijn medegevangenen, altijd in de eerste linies staat om te strijden in elke gevangenis waar hij gezeten heeft, gevaarlijk omdat hij moedig spreekt over de schendingen van de mensenrechten en de corruptie door de gevangenisbewakers, gevaarlijk omdat hij de verantwoordelijken kan aanwijzen voor liquidaties binnen de gevangenis.

Hij is het doelwit geweest van zware vervolgingen, heeft constant geleden onder strafmaatregelen en doodsb bedreigingen en is het slachtoffer geweest van meerdere moordpogingen.

Antonio is weinig bekend buiten de gevangenschappen, maar binnen kan hij goed opschieten met andere gevangenen die -net als hij- onderdrukt worden, vaak revolteren tegen deze onderdrukkers, autodidact zijn, met een sterk karakter en een sterke wil, allergisch voor overheersing en zich nog steeds verzetten. Antonio is voor hen een kameraad in de volste betekenis van het woord. Antonio heeft nog nooit meegemaakt dat zijn veroordelin-

gen samengedrukt werden, in niet één rechtzaak, zoals de Portugese wet voorschrijft. Wanneer hij een straf heeft uitgezeten begint hij telkens aan een nieuwe. Dit is absoluut in overtreding met het Portugese strafrecht. Antonio is in een slechtere strafrechtelijke situatie dan wanneer hij tot levenslang veroordeeld zou worden. In Frankrijk bijvoorbeeld, kunnen gevangenen met levenslang na 18 of 20 jaar soms vervroegd worden vrijgelaten. In Portugal, het land van de zogenaamd ‘zachte tradities’, zitten mensen ‘verborgen’ levenslange veroordelingen uit, dit terwijl Portugal er prat op gaat een van de eerste Europese landen te zijn die de doodstraf en de levenslange gevangenisstraf uit de rechtspraak heeft verbannen. In Portugal krijgt Antonio steun van ACED (Vereniging tegen Uitsluiting, voor Ontwikkeling) en van het Portugese Anarchist Black Cross.

Internationale solidariteit is belangrijk en men moet in toenemende mate druk blijven uitoefenen op landen die hun eigen wetten niet naleven. Ondanks alle repressie verzet Antonio zich nog steeds, maar hij heeft onze steun en solidariteit hard nodig.

Schrijf naar Antonio:

Antonio Ferreira de Jesus, Recluso no.351, Estabelecimento Prisional de Vale de Judeus, 2065 Alcoentre, Portugal

Ook kun je een brief schrijven naar gedeputeerden, het ministerie van Justitie, of de gevangenisraad.

Schrijf zelf een brief, of gebruik anders dit voorbeeld:

Knowing that Antonio Ferreira de Jesus (Prisoner in Vale de Judeus Prison/Portugal) finds himself in an irregular penal Juridical situation, clearly violating the Portugese law, we demand a quick re-establishing of his penal situation. Antonio Ferreira is presently illegally serving several sentences one after the other, turning in practice, into an effective life. We demand that he is allowed to have his respective sentences combined into one, as require. Knowing as well that Antonio is facing an imminent life danger in Vale de Judeus Prison, we also demand his immediate transfer to another prison until he is set free. Freedom for Antonio!

Parlementsleden:

ascens@ar.parlamento.pt
ivonen@ar.parlamento.pt
tmsantos@ar.parlamento.pt
joao.portugal@provedor-jus.pt

Ministerie van Justitie:

ministeria@mj.gov.pt
fax 0035121346831
correioIGSJ@igsj.mj.pt
fax 00351213223666
provedor@provedor-jus.pt
fax 00351213961243

Bestuur van gevangenschappen:

girp@dgsp.mj.pt
fax 00351218853653
mailpgr@pgr.pt
fax 00351213975255

Nieuwe repressiegolf tegen anarchisten in Italië.

Op 27 juli 2004, in de vroege morgen, vond over heel Italië de zoveelste repressieve operatie plaats tegen de anarchisten, deze keer gezamenlijk uitgevoerd door de ROS en de DIGOS (inlichtingendiensten van de Italiaanse rijks-wacht en de politie). De operatie kreeg de codenaam operatie Cervantes.

Op bevel van de Romaanse onderzoeksrechter Guglielmo Montoni, na verzoek van de procureurs van de antiterroristische cel Vitello, Capaldo en De Falco, werden bij een honderdtal personen huiszoekingen verricht. Tegen 34 onder hen werd een onderzoek ingesteld wegens “subversieve vereniging met een terroristisch doel en omverwerping van de democratische orde” (artikels 270 en 270bis van het strafwetboek). Vier van hen werden door rechter Montoni gearresteerd. De huiszoekingen vonden plaats in verschillende delen van Italië, waaronder Rome, Viterbo, Soriano nel Cimino, Latina, Torre del Greco (dichtbij Napels), Pisa, Canavese en Trentino, bij individuen thuis of bij hun ouders, en in verschillende kraakpanden: het Ateneo di Dragoncello, Bencivenga 15 Occupato, Torre Maura in Rome, Rosalia in Turijn, Il Casello in Cervia en Il Confinio in Cesena.

Het officiële doel van de operatie was de opsporing van de daders van een aantal specifieke aanslagen gepleegd in de regio Rome-Viterbo: op 17 juni 2003 tegen het Spaanse instituut Cervantes in Rome, op 4 november 2003 tegen de kazerne van de rijkswacht in de Via S. Sirico te Rome, waarbij de carabinieri Stefano Sindona twee vingers verloor toen hij de bombrief opende, op 19 januari 2004 tegen het gerechtshof van Viterbo.

Maar het zou kunnen dat operatie ‘Cervantes’ slechts één episode is in een onderzoek dat op langere termijn alle andere onderzoeken hergroepeert betreffende aanslagen gepleegd de laatste jaren in Italië (volgens de pers zouden dat er een 60-tal zijn). Men denke bijvoorbeeld aan die tegen Europese autoriteiten en instituties eind december 2003 en opgeëist door de Informele Anarchistische Federatie.

In ieder geval trachten de onderzoekrechters het bestaan aan te tonen van een “subversieve organisatie” gebaseerd op affiniteitsbanden (“intimiteit, kennis en vertrouwen”) tussen de personen, het delen van ideeën en methodes zoals de directe actie tegen de instituties uitgevoerd door kleine informele groepen, de solidariteit met de gevangenen,... en laat de pers niet na luid te speculeren over het anarcho-insurrectionalisti-

sche milieu of over internationale connecties met Spaanse, Griekse, Zwitserse, Engelse, Franse,... anarchistische “terroristen”. Tijdens de persconferentie na de operatie verklaarde kolonel Luigi Arnaldo Cieri, bevelhebber van de antimisdaad sectie van de ROS van Rome, dat de onderzochte personen behoren tot “de extremistische vleugel van de anarchistische beweging. Zij zijn gevaarlijker dan de Rode Brigades want ze zijn verspreid over heel het territorium en hebben geen bevelstructuur. Hun kenmerken zijn het spontaneïsme, de onvoorspelbaarheid en de onmiddellijkheid.”

Het is dus met dit soort vaststellingen dat de Staat opnieuw poogt een subversieve vereniging te construeren waarvan hijzelf de structuren bepaalt, de rol van eenieder daarin en de aanslagen –vaak anoniem– die erdoor zouden zijn gepleegd. Het doet onvermijdelijk denken aan de zaak Marini, die startte in 1996 toen rechter Marini tegen 46 anarchisten een onderzoek opzette wegens “subversieve organisatie” waarvan hij zelf de structuur en naam uitvond (ORAI, insurrectionalistische anarchistische revolutionaire organisatie), zaak die eindigde met de vrijlating van alle anarchisten na het arrest van het hof van cassatie op 20 april 2004 (wel werd de veroordeling bevestigd van 7 anarchisten voor specifieke delicten).

De vier gearresteerde anarchisten, tussen 22 en 27 jaar oud, zijn:

Marco Ferruzzi (“Tombolino”), gearresteerd in Torre del Greco en opgesloten in Napels, wordt ervan beschuldigd het bompakket te hebben verstuurd op 4 november 2003 naar de kazerne van de carabinieri («fabricatie en verzenden van explosieven» plus «moordpoging») en van een tweede die dezelfde dag werd ont-manteld, naar de prefectuur van Viterbo. «Tombolino» werd juist nog veroordeeld tot één jaar gevangenis voor het afslaan van een carabi-nieri in burger tijdens de betoging van 4 oktober 2003 in Rome tegen de intergouvernementele conferentie van de Europese Unie.

David Santini (“Tittarello”), en **Simone Del Moro**. Zij worden ervan beschuldigd een bom te hebben geplaatst aan het gerechtshof van Viterbo op 19 januari 2004. David werd eerst opgesloten in de gevangenis van Aoste, maar daarna overgeplaatst naar Turijn; Simone werd opgesloten in Rome. Het “bewijs” van de flik-ken zou een uittreksel zijn van een afgeluisterde conversatie waar één van hen over de aanslag zou hebben opgescheept tegen twee vriendinnen. In een communiqué de volgende dag precise-ren de twee vriendinnen in kwestie, Angela en Federica, dat “de conversatie weergegeven in de inbeschuldigingstelling vals is, gebruikt en samengesteld zoals het past. Wij willen niet participeren aan deze operatie. En dit niet om de these van de verdediging te versterken, maar in naam van onze persoonlijke integriteit en waardigheid”.

Sergio Maria Stefani, gearresteerd in Arezzo en opgesloten in Rome, wordt beschuldigd van bezit van buskruit en het verspreiden van het receptenboek «A ciascuno il suo, 1000 modi per sabotare questo mondo» [Aan ieder het zijne, 1000 manieren om deze wereld te saboteren]. Hij bevond zich reeds onder huisarrest op bevel van het gerecht van Arezzo voor een brandaanslag tegen een been-houwerij op 19 maart 2004.

Alle vier de gevangenen hebben geweigerd eni-ge verklaring af te leggen, en van de eerste dag zijn Marco, Sergio en David in hongerstaking gegaan. De correspondentie van de vier wordt gecensureerd en alle brieven verwijzend naar hun zaak, ook persknipsels, worden in beslag genomen.

Titto (David) heeft ongeveer 8 kilo verloren sinds het begin van de hongerstaking. Op dit moment bevindt hij zich 23 uur per dag in isolatie. Hij krijgt tweemaal daags bezoek van een arts.

Sergio heeft negen kilo verloren. Zij toestand is kritisch, ook omdat in de gevangenis van Regina Coeli, waar hij is opgesloten, de over-bevolking groot is en de bewakers bekend staan omwille van hun constante treiterijen van de gevangenen.

Marco Ferruzzi, Tombolino, is evenmin in goe-de conditie, hoewel de gevangenis waar hij zich bevindt (Poggioreale) relatief rustiger is dan die van zijn kameraden Sergio en Simone. Simone is de enige van de vier die niet in hongerstaking is. Zijn gezondheidstoestand blijkt goed te zijn, ook al weten we niet exact wat zijn persoonlijke situatie is.

Hieronder het adres van de gevangenen, en een brief van Sergio:

Sergio Maria Stefani / Simone Del Moro
c.c. “Regina coeli”
via della Lungara, 29
00165 Roma

David Santini
c.c. “Le Vallette”
via Pianezza, 300
10151 Torino

Marco Ferruzzi
c.c. “Poggioreale”
via Nuova Poggioreale, 170
sezione Venezia
80143 Napoli

Communiqué van Sergio, in isolatie in de gevangenis Regina Coeli te Rome (3 augustus):

“Sinds de dag van mijn arrestatie heb ik beslist elk voedsel te weigeren.

Dit is geen hongerstaking om een onmid-dellijk voordeel te verkrijgen, maar een uiting van mijn wil om deze zoveelste gevangenneming niet te accepteren. Zij is ook geen gevolg van de speciale maatregelen waaraan ik ben onderworpen, en die de andere beschuldigten ongetwijfeld ook moeten ondergaan, noch omdat deze ar-restatie meer onrechtvaardig is, enkel ge-baseerd op machtsmisbruik en uitgevoerd door het meest botte geweld – dat van de politie. Ik ben in hongerstaking omdat in isolatie dat de enige manier is die me over-blijft om te protesteren, en protest tegen de gevangenis is altijd geldig.

Ik heb geen enkel belang in het onderlijnen van de absurditeit van de beschuldigingen, maar ik denk dat het fundamenteel is te wijzen op het belang dat zij hechten in de inbeschuldigingstelling op de solidariteit tussen kameraden (beschouwd als bewijs voor het bestaan van een organisatie) en de steun van bijna de gehele anarchistische en antiautoritaire beweging voor de gevangenisstrijd. Het is duidelijk dat het hun bedoeling is om dat alles te versmach-ten, al dat wat ook kenmerkend is voor mensen die autoriteit haten. De noodzaak om zich niet te laten intimideren en voort te vechten tegen “hun” geweld is in deze momenten ook duidelijk.

Solidariteit met de medebeschuldigde ka-meraden (ik betreur hen niet te hebben ge-kend in betere tijden en omstandigheden). Solidariteit met alle gevangen kameraden in alle Staten omwille van hun dorst naar vrijheid en hun vreugde. Solidariteit met elke gevangene die, zon-der hulp van de retoriek, het systeem heeft geraakt door zijn instinct te volgen en gespuwd heeft op de wetten die zijn ver-langens opsluiten. Hun gevangnissen zullen me de vrijheid om te genieten niet afnemen.

Een kameraad, vrij in isolatie in Regina Coeli”

De laatste maanden werden nog meer anarchisten gearresteerd in Italië; een kort overzicht:

“Il Silvestre”, Pisa.

Op 7 juni 2004 worden ver-schillende huiszoekingen ver-richt en wordt één persoon, Alessio Perondi, aangehouden. Het onderzoek betreft een reeks aanslagen in Toscanië door de groep COR (Revoluti-onaire Offensieve Cellen, marxist-leninisten). De volgende dagen worden nog 5 mensen aangehouden (Leonardo, Betta, Gioacchino, Alice, Constantino), allen actief in het eco-anarchistische lokaal “Il Silvestre”. Alice wordt buiten vervolging gesteld, de anderen krijgen huisarrest.

Op 24 juni verspreidt COR een communiqué waarin ze verklaren dat de gearresteerden niets te maken hebben met hun organisatie. Op 24 juli volgt een nieuwe aanslag opgeëist door de COR, een molotov tegen het huis van Giovanna Fusco, lokale voorzitter van de neofascistische partij Alleanza Nazionale.

Op 30 juli volgt een nieuwe reeks huiszoekingen en worden opnieuw 3 kameraden van “Il Silvestre” (Beppe, Francesco en William) aangehouden en onder huisarrest geplaatst. Op dit moment bevindt enkel Alessio zich nog in de ge-vangenis:

Alessio Perondi
c.c. di Prato
via la Montagnola 76
59100, Prato.

Sardinië

In de nacht van 11 op 12 juni 2004 worden 3 anarchisten uit Cagliari aangehouden (Carlo, Luca en Vincio) na een bomaanslag op één van de gebouwen van Forza Italia (partij van Berlusconi). Na 6 weken gevan-genis verkregen zij op 24 juli huisarrest.

Lecce

Op 11 juli 2004 kwam het tot rellen met de politie voor het detentiecentrum Regina Pacis de San Foca (Lecce) na een betoging georganiseerd door de anarchisten. Binnen het detentiecentrum vond er een revolte en ontsnappingspoging plaats die de anars probeerden te ondersteunen. Eén kameraad, Salvatore, werd gearresteerd en opgesloten voor “geweldpleging tegen een beëdigde agent”.

Op 13 juli verleende de rechter hem huis-arrest, en de 2de augustus werd ook dit opgeheven en vervangen door de verplich-ting zich dagelijks op het commissariaat te melden.

Rovereto

Op 20 juli vonden in Rovereto, klein stadje in het Noorden van Italië, verschillende huiszoekingen plaats. Zes anarchistische kameraden werden aangehouden en op-gesloten in isolatie in de gevangenis van Trento. Zij worden beschuldigd van “slagen en ver-wondingen in groep” tegen zes neonazi’s na een debat over immigratie en tegen de de-tentiecentra op 4 oktober 2002. Een groep van zo’n 40 neonazis viel toen een groep van een 20tal anarchisten aan toen die de universiteitsgebouwen waar het debat plaatsvond verlieten. De neonazi’s kregen er echter goed van langs en zes van hen be-sloten dan maar klacht neer te leggen bij de politie en de zaken even om te keren.

Voor de anarchisten in Rovereto is het duidelijk dat de aanklacht slechts een voor-wendsel was om de beweging opnieuw door te lichten, zoals over heel Italië gebeurt.

De zes aangehouden anarchisten zijn Marco Beaco, Mattia Dossi, Luigi Keller, Lorenzo Jorg, Massimo Passamani en Stefano Ti-beri. Zij werden allen op 28 juli voorlopig vrijgelaten, na het beroep dat zij hadden aangetekend. De rechter vond het niet nodig hen in voorlopige hechtenis te houden noch enige voorwaarden op te leggen, hoewel de pro-cureur dit had gevraagd onder het belache-lijke voorwendsel van ‘mogelijkheid van herhaling van het delict’, ‘laten verdwijnen van bewijsmateriaal’ (anderhalf jaar na de feiten!) en natuurlijk “gevaar voor de maat-schappij”.

ABC - Gent - PB 40 - 9000 Gent 2 - België
e-mail: abc_gent@yahoo.com - http://www.geocities.com/abc_gent/
rekeningnr. : 001-3364945-91

http://www.anarchistblackcross.org/

AnarGENDA

GENT	
Elke maandag	3 Charels - volxkeuken - 20.00u -- Leiekaai 317
Elke dinsdag & vrijdag	Buurtkeuken - 18.00 -- Hulstboomstr. 71, Brugse Poort
Elke woensdag	A.C. Assez - volxkeuken - 20.00u -- Sparrestraat 1A, 9000 Gent (wijk Brugse Poort)
	Oude brandweerkazerne - Muiden - volxkeuken - 20.00u
Elke donderdag	Palinghuizen - volxkeuken 20.00u -- Palinghuizen 144, 9000 Gent - bij Westerbegraafplaats
Elke vrijdag	A.C. Assez - Algerijns/vluchtelingencafé - 21.00u -- Sparrestraat 1A, 9000 Gent (wijk Brugse Poort)
Elke zaterdag	Sikkelstraat 24 - 14.00u: Free World café; 18.00u: Free World volxkeuken
Elke zondag	Ivago - volxkeuken - 20.00u -- Staaksenstraat, 9000 Gent

ANTWERPEN	
Elke eerste 4 dagen v/d maand	kafee Den Hopsack - Experimentele Bibliotheek -- Grote Pieterpotstraat 24, 2000 Antwerpen
Elke maandag (ipv. woensdag)	Het Badhuis - volxkeuken -- Burchtgracht 14, 2000 Antwerpen
Elke dinsdagavond*	Anarchistisch Buurthuis ‘t Kievitje - volxkeuken -- Ploegstraat 26 (achterkant Zoo) meehelpen vanaf 14u, eten vanaf 18u, info om 20u.

BRUGGE	
Elke zondag (behalve 1e v/d maand)	Kazernevest 67 - infotheek - 14.00u t.e.m. 17.00u
UITGEZONDERD -- uitgezonderd@lycos.com - PB 715, 8000 Brugge (geen naamsvermelding!)	
Elke 1e zaterdag v/d maand	volxkeuken - 19.00u (met vooraf infotheek vanaf 17.00u)
Elke zondag (behalve 1e v/d maand)	Infotheek - 14.00u t.e.m. 17.00u
Elke 3e zaterdag v/d maand	wolxkeuken + optreden / film / info (in de Zandberg - Daverlopark, Assebroek)

LEUVEN	
3 / 4 / 5 september	Zomermeeting voor activisten III - De Bereklauw website: www.grassroots.be/zomermeeting - info-adres: zomermeeting@yahoo.com
VILLA SQUATTUS DEI -- Schapenstraat 29, 3000 Leuven - sociaalcentrum@hotmail.com	
elke woensdag vanaf 3de week september	Volxkeuken vanaf 18.00 + info-teek
11 september - 19h	concert: POUNDAFLESH + RADIO BIKINI + INTESTINAL DISEASE (richtprijs: 3pleuro)
A.C. DE MOLOTOV -- Vaartkom 21, 3000 Leuven - p/a PB 80, 3000 Leuven 3 - ONTRUIMD	
7 september - 20.00u	DISPREZZO (Italian metallic crust) + PROJECT HOPELESS (Swedish crustpunk) -- AFGELAST
20 september - 20.00u	Molotovparty @ Villa Squattus Dei - concert: INSUICIETY + WHO’S MY SAVIOR (vrije bijdrage)

LUXK	
Elke 1e zaterdag v/d maand	Le Chemin Vert - Vergadering van de Fratanargroep - www.anarchie.be/fratanar/ -- Rue du Méry 20, 4000 Liège
Vrijdag 24-09	Casa Nicaragua - SERGE UTGÉ-ROYO: spectacle autour de chansons françaises et espagnols en hommage aux révolutionnaires espagnols de 1936. -- 23 rue Pierreuse, 4000 Liège

MASSELT	
De Zeven Dweren -- Koningin Astridlaan 68, Hasselt (tegenover station)	
Elke woensdag - 18.00u	vegan volxkeuken
Elke vrijdag - 17.00u	kafee van Babel
zaterdag 11 en zondag 12 september	Rebel Fest: do-it-yourself riot grrrl festival TRUST (hardcore) + SPEED QUEENS (electrotrash) + PRESENCE OF MIND (heavyrock) + FOE-TUS PARTY (anarchopunk) + LO-BATT (emocore) + RIOTS NOT DIETS (electropunk) + nog een groep + DJ + picknick, workshops, discussie, films http://www.geocities.com/rgcollectief

GEEL	
Villa Velo -- DR Van De Perrestraat 19 2440 GEEL - http://www.meanpeoplesuck.com	
Elke vrijdag - 18.00u tot 21.00u	vegetarische volxkeuken

STUUR TIJDIG JE ACTIVITEITEN DOOR! BIJ VOORKEUR VIA E-MAIL NAAR **AGENDA@DENAR.BE**

WIE OF WAT IS DE NAR?

Mag ik even mezelf voorstellen:

Hallo, ik ben een schrijversterscollectief, maar sta reeds langer met beide voeten middenin het strijdgewoel. Mijn naam is De Nar en mijn motto is “geen god, geen heerser”. Ik laat mij, qua stijl en vorm, niet inperken door de grenzen van de burgerlijke media. Nog minder moet ik weten van de vele grenzen die de architecten van ‘onze’ kapitalistische, patriarchale samenleving uitzetten om ons binnen de lijntjes te laten lopen. Nationalisten, seksisten en dierenbeulen zullen in mij, alleen een vijand kunnen vinden. Weg ook met de grenzen van het fatsoen, als het gaat om Pims blazoen!

Ach, noem mij maar gerust een antikapitalist of een antifascist. Zelf noem ik me liefst een anarchist. Voor grond en vrijheid wil ik strijden, mij van het dagelijkse juk bevrijden. Absoluut is dan ook mijn drang om tot duidelijke analyses te komen. De vaagheid heerst alom, het denken staat krom. een duidelijke taal ten dienste van een duidelijke strijd! Samen strijden, samen dromen, samern klappen krijgen. Samen schrijven, tot we ze samen van hun sokkel verdrijven. Mijn schrijfsels zijn dan ook niet meer dan een megafoon voor de kreten van de slachtoffersters van de postideologische ratatouille die ons dagelijks de strot wordt ingeduwd.

Met jouw steun ga ik op regelmatige basis op zoek naar de betekenis van individuele en collectieve vrijheid, economische en politieke gelijkheid, en internationalistische solidariteit.

Dat uw bijdrage in deze zoektocht meer dan welkom is, lijkt me vanzelfsprekend. Dit alles in blijheid, tot het me teveel wordt. Neen, elke arrogante zak geef ik een koeke van eigen deeg en de doorwinterde stalinist en fascist geef ik met één pennentrek de doodssteek. Maar wees gerust, tegenover het wapengeknetter van de heersers ‘onzer’ wereld neemt mijn geschreven geweld vaak prozaïsche vormen aan.

Oh, ik weet dat u mij weinig geloofwaardigheid gunt, een eeuw van socialistisch verraad en stalinistische perversiteiten laten duidelijk diepe wonden na. Maar ik weiger te kiezen tussen het zelfvoldane nihilisme, de apathie en het zogenaamde reformisme. Groen, geel of rood, het kapitaal omhelst ze allemaal! Laat u dus toch maar eens gaan en neem me vast, lees me, verorber me; en ge zult zien: nog nooit heeft een onafhankelijke gazet zoveel verzet!

Revolutionaire groetjes,
Het schrijversterscollectief De Nar.

De Nar
PB136, 3000 Leuven3
(enkel adres vermelden; geen naam!)
0475/227 365
info@denar.be

Anarchistische Bond
pb 136, 3000 Leuven3
(enkel adres vermelden; geen naam!)
0485/168 362
bond@zelfbeheer.be
www.anarchie.be/bond

Deadlines en verschijning

De uiterste inzenddatum voor inhoudelijke stukken is telkens de 15de van de maand die de publikatie voorafgaat. De Nar ligt dan in de eerste week van de maand bij de verdeelpunten of in je bus. Stukken krijgen we het liefst elektronisch aangeleverd, maar op papier in de postbus kan ook.

Distributienetwerk in opbouw!

Ken je mogelijke verdeelpunten of wil je De Nar mee uitdelen op betogingen, in je vriendenkring, culturele centra, cafés, doplokalen, buurthuizen of publieke toiletten, help ons dan bij het verdelen van onze net verachtvoudigde oplage. Je hulp is broodnodig en je verdient er een standbeeld mede op een pleintje naar keuze - na de revolutie welteverstaan :)

Verzending en verdeling

Dankzij donaties is De Nar gratis. Je kunt haar op-pikken op een van de ruim 120 verdeelpunten (zie **www.denar.be**). Is er nog geen verdeelpunt in je buurt, contacteer ons. Wil je haar thuisgestuurd krijgen, dan rekenen we je verzendkosten aan: één euro per zending voor 1 ex. Voor meerdere Narren, vind je hieronder de prijzen per jaar (11 of 12 nummers):

AANTAL :	België	Europa
1	12	18
2 - 3	18	24
4 - 9	24	48

Prijzen kunnen veranderen als De Nar dikker of de port duurder wordt.

Betaal het overeenkomstige bedrag op **rek.n° 068-2050689-39 (IBAN: BE13 0682 0506 8939, BIC: GKCCBEBB)**. Vermeld hoeveel ex. je wil. Je krijgt dan een portkrediet dat bij elke verzending daalt.

Je type abo en het resterende bedrag kun je controleren op je verzendetiket: linksboven vind je de betaaldatum en daarna je krediet (vb 12/03 5 betekent dat je betaalde in dec. 2003 en nog 5 euro overhebt, staat er 0 dan moet je bijbetalen om je Nar nog te krijgen). Geef je meer dan de bedragen uit de tabel, dan beschouwen we dat stuk als een gift (bedankt!); op je etiket verschijnt dan het (lagere) bedrag uit de tabel. Ben je iemand die banken haat (een gevoel dat we voluit delen), kies dan voor een vaste maandelijksse opdracht van minimaal 1 euro: één keer gaan en nooit meer... Is je adres anders dan dit van de rekening: vermelden! Of beter nog: steek één briefje op de bus met een flinke financiële aderlating richting PB80, 3000 Leuven3 - waarvoor dank!